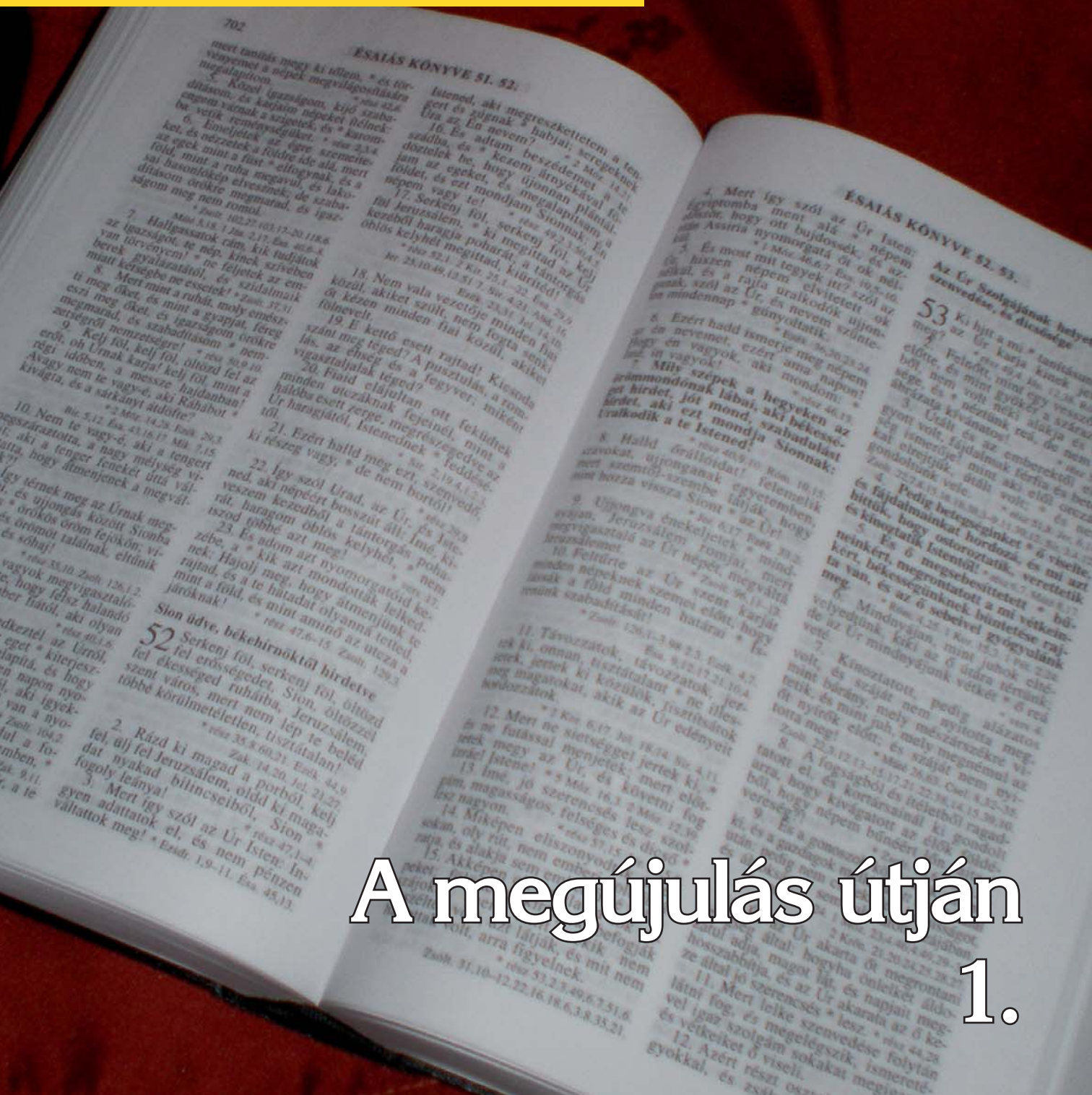

Az Idők JELEI

A KERESZTÉNY ADVENT KÖZÖSSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA

2007/4.

www.e-konyv.hu/kerak

A megújulás útján 1.

Életünk területei, amelyek változtatásra szorulhatnak ■ 2

Mi az akadálya annak, hogy Jézus eljövetelére felkészüljünk, és másokat is felkészítsünk? ■ 6

A lelkész és a gyülekezetek közös missziójának igei alapja ■ 10

Testvérnek maradni ■ 14
Levél ■ 20

Szemponatok az előkészületi év kapcsán

ÉLETÜNK TERÜLETEI, AMELYEK VÁLTOZTATÁSRA SZORULHATNAK

Amikor szeretnénk az életünket – Isten segítségével – megjobbitani, egyenként sorra kell vennünk azokat a területeket, amelyekből a mindennapjaink össze tevődnek. Gyakran előfordul azonban, hogy nem tudjuk, hol is kezdjük a gondolkodást. Nem látjuk át tisztán az életünket alkotó területeket, mert nem választódnak el egymástól élesen, hanem egymás mellett vannak jelen.

Célszerű tehát elkülöníteni ezeket a fizikai és lelki régiókat, és minden egyes részletet érdemes számba venni. Hasznos eltöprengeni azon, hogyan is állunk az adott területen, melyek lehetnek a hibáink okai, és hogyan tudnánk Istennek tetszőbb életet élni. Ez a tömör áttekintés ehhez szeretne támpontokat nyújtani.

Az egyéni élet megújulását konkrét lépésekben kell elképzelni. Látnunk kell, hogyan épül fel egy hetünk, egy hónapunk és egy évünk. Ugyanakkor **igen nehéz meg-**

változtatni minden területet egyszerre, mert ez meghaladhatja az erőnket. Egy-egy konkrét területért viszont lehet külön imádkozni, és annak reformjáért lépéseket tenni. Egyik területet a másik után sorra véve, **fokról fokra juthatunk előre, míg életünk minősége javulni kezd.**

Amiképpen az ember fizikai erőnléte, egészsége fokról fokra – szinte észrevétlenül – romlik le, **a lelki élet is alig észrevehetően hanyatlak.** Egy-egy betegség hosszú évek, évtizedek rossz szokásai miatt köszönt be. A rossz szokásokat nem lehet napok alatt helyrehozni, hanem tudatos, szisztematikus, fokozatos munkával kell a jó elveket elsajátítani. Ugyanígy van ez a lelki életben is. **A lelki ellan-gyosodáshoz is viszonylag hosszú út vezethet, s ennek visszafordítása is kitartást és kicsi, de határozott lépéseket igényel.**

Többször elhatározzuk, hogy megváltozunk, de érdemi változtatások végül mégsem történnek. Ennek egyik oka az lehet, hogy **nem látjuk át tisztán a magunk életét**, hiányzik a tudatos „önfényképezés”. Nem különítjük el azokat a területeket, amelyek részei a napjainknak, és nem vizsgáljuk ezeket egyenként. Pedig ha ezt tennénk, látszólag kisebb lépésekben, de valóságosan és gyorsabban tudnánk haladni.

Gyakran megtörténik, hogy ismerjük a hibáinkat, de évekig szemet hunyunk felettük. Tudjuk, hogy változtatni kellene, de elodázzuk. Egy idő után azonban – valamilyen külső vagy belső hatásra – megelégedjük, és hirtelen több téren is nagy reformokat akarunk bevezetni. **Nem fokozatosan és kitartóan, hanem „kampányszerűen” akarunk küzdeni. Ez általában nem vezet megfelelő eredményre.** Nem ez a szabályszerű küzdelem.

Ne hatalmas és látványos változtatásokat tűzzünk ki célul. **Nem tudjuk egyszerre, az élet több területén legyőzni kívánságainkat és rossz szokásainkat.** Tűzzünk ki kisebb célokat, de azokat tudatosan, határozottan és „jobbra vagy balra tekintés nélkül” valósítsuk meg, imával és – ha úgy érezzük – böjttel. Így fokról fokra megújulhatunk, és világosságunk növekedhet, „egészen a teljességéig”.

„Meg lehet parancsolni a kéznek, hogy szorgalmasabban dolgozzon” – írta Ellen White. Ugyanígy **rá lehet szoktatni magunkat** a korai felkelésre, az időpazarlás kiküszöbölésére, a tudatosan tömör beszédre, a nagyobb odafigyelésre és a hatékonyabb életvitelre. A jó szokások kialakítása eleinte nagy önfegyelmet igényelnek, és „fájdalmasan” érinti természetünket, amely hajlamos a lustálkodásra, a lassúságra, szétszórtságra. De hetek, hónapok múlva testünk és elménk kénytelen lesz elfogadni az új helyzetet, és mintegy beáll rá – mint egy jó sínparra – az életünk. Ettől kezdve ezt tekintjük elfogadhatónak, és a rossz egyre inkább visszatetszővé válik. Csak helyes gondolkodásmóddal és kitartóan gyakorolt jó szokásokkal változhatunk meg. Az előbbit – a bibliai ismeretek mellett – imádságainkban kapjuk, az utóbbit gyakorlással szerezhetjük meg.

A hívő ember élete hasonló területekre osztható, mint a „világiaké”, mivel hasonló törvényszerűségek által uralt világban élünk mindannyian. A különbség mégis óriási, mivel a hívő ember viszonyulása az egyes területekhez egészen más. Ezenkívül bizonyos fogalmakat (például közösség, belső értékek, család, barátok stb.) felelősebben, mélyebben értelmezik a lelki beállítottságuk.

Soroljuk fel tehát **életünk legfőbb részterületeit.** Gondolkodjunk el az egyes területeken, és értékeljük ki jelenlegi lelkiállapotunkat. E kis tanulmányban nem térünk ki részletesen minden egyes területre, csak alapvető szinten, mert egy-egy fogalom nem ugyanazt jelenti mindenki számára. Emellett hasznos, ha magunk töltjük meg

tartalommal a kifejezéseket úgy, amint Isten Lelke indít, szükségleteink szerint. Szeretnénk, ha **mindenki maga tárhatná fel, mit jelentenek személy szerint az ő számára** a leírtak.

Érdemes kiemelni, hogy ha valamivel már hosszú ideje nincs időnk foglalkozni, ha régóta halogatjuk, az annak a jele, hogy az adott dologgal egyszerűen nem akarunk teljes szívünkkel törődni. Ha ugyanis akarnánk, találnánk rá időt: elvinnénk máshonnan.

Minden jel szerint nagyban befolyásolja az üdvösségünket, hogyan osztjuk meg tudatosan az erőnket, időnket a soron következő feladatok között, illetve melyiket tekintjük legfontosabbnak, döntőnek az életünkben.

AZ ÉLET HÉT LEGFONTOSABB TERÜLETE

Az ide vonatkozó szakirodalom szerint **hét körülhatárolt terület létezik az emberi életben**, amelyek fontosságát ki-kí saját szemléletmódja szerint határozza meg. Ezek a következők:

1. *Belső értékek* – ebbe a csoportba sorolhatók az egészségi állapot, a műveltség, a tudás és a létfontosságú lelki tulajdonságok.

2. *Család* – a rokonokkal és a szűk családi körrel való kapcsolattartást foglalja magában.

3. *Barátok* – a barátságok a rokonságon és szűk családi kötelekeken felüli, minőségileg magas szintű, kölcsönös bizalmon alapuló emberi kapcsolatok.

4. *Munka* – A munkavégzés az általános szemléletmódban a pénzkeresés és a szakmai előmenetel céljából folytatott, céltudatos és rendszeres tevékenységet jelenti. Természetesen a munkavégzésnek számos – az előbbieknél nemesebb – hajtóereje is lehet.

5. *Pénz* – A pénz a jövedelemszint, az élet fizikai minőségének és egyfajta társadalmi státusznak a meghatározója.

6. *Tárgyak* – A megvásárolt tárgyak az anyagi lehetőségekhez (pénz) kapcsolódnak, és milyenségük az egyén szemléletét, illetve társadalmi státuszát is fémjelzik (például ajándéktárgyak, számítógép, autó, ház stb.).

7. *Közösség* – A közösség meghatározott, hasonló szemléletű, gondolkodású emberek együvé tartozásának kifejeződése.

Ahogy e hét különböző területhez viszonyulunk, az döntően meghatározza az időbeosztásunkat, s ezáltal az életerőnket és a lelkiállapotunkat.

AZ URALKODÓ GONDOLKODÁSMÓD

„Hiába néktek korán felkelnetek, későn fekiüdnotök, fáradtsággal szerzett kenyeret ennetek! Akit szeret az Úr, annak álmaiban is ad eleget.” (Zsolt 127,2)

A világban a fontossági sorrend általában a következőképpen alakul: pénz, munka, család, tárgyak, barátok, közösség, belső értékek. (Természetesen e sorrend mindenkinél más lehet.) Bár sokan be sem vallják, de életünkben a pénz és a munka kapja az elsőbbséget. A hön áhított lakás, ház, „extrákkal felszerelt” autó, számítógép, háztartási gépek megvásárlása és folyamatos még szebbre cserélése a pénzszerzés mellett, megállás nélkül tervezés alatt, vagy a megvalósítás fázisában van, amely önmagában is jókora időt és energiát köt le. Csak ezután következnek a társasági kapcsolatok, míg sok esetben a legutolsó helyen „kullog” a tudatos és módszeres törekvés a belső értékek – főként a nemes jellem – kialakítására.

A HÍVÓ EMBER VISZONYULÁSA A HÉT TERÜLETHEZ

„Aki mindig azt teszi, amit akar, ritkán teszi azt, amit kell.”
(François Fénelon)

A hét területet külön kell választanunk. Az *egyik fő csoportba* a családi, a baráti, a testvéri és a közösségi kapcsolatok, valamint a belső értékek sorolhatók mint olyan tényezők, amelyek védelmére a jó életvezetés irányul. A *másik fő csoportba* a munka, a pénz és a tárgyak tartoznak mint olyan *eszközök*, amelyek segítségével – józan tervezés esetén – az előbbieket megóvhatók, sőt fejleszthetők. **Nem szabad tehát a hét terület mindegyikét célként kezelni, hanem csak egyeseket, míg más tényezőket a célba érés eszközeként kell számon tartanunk.** A súlypontok ilyen áthelyezésével nagyobb lelki fejlődés, nyugodtabb életvezetés érhető el.

A két említett csoport tehát a következő módon épül fel:

1. ÉLETCÉLOK

Család

Minden napunk a családból indul ki, és oda tér vissza. Kiegyensúlyozott családi élet nélkül elképzelhetetlen a hívő élet más területeinek egyensúlyban tartása. **Itt „vizsgáljuk” leggyakrabban a jellemünk, valóságos személyiségünket ebben a kis régióban mutatjuk meg.**

Hibás nézet, hogy a családban azt is megengedhetjük magunknak, amit mások előtt nem. Ne éljünk „kétlaki” életet, ne legyünk képmutatók! Isten mindent lát. **Amilyenek otthon vagyunk, olyanok vagyunk valójában.** Ahogyan a saját „falaink” között viselkedünk, teszünk-vevünk, beszélgetünk, gondolkodunk, azok vagyunk igazából. Gondolkodjunk el tehát azon, mások vagyunk-e otthon, mint a családon kívül. Hogyan és miről beszélgetünk személyes szféránkban? Milyen szokásoknak hódolunk, amelyeket senki sem lát, és talán nem is sejt? Hogyan élünk, hogyan étkezünk, mennyire tartunk mértéket? Be-

tartjuk-e a saját életünkben azokat az elveket, amelyeket szombatunként másoknak tanácsolunk, vagy úgy érezzük, mi kivételek vagyunk ezek alól? Isten főként az otthoni szokásaink alapján fog megítélni. Törekedjünk arra, hogy emberi fülektől távol is olyasmiről gondolkodjunk és beszéljünk, ami Isten és emberek előtt is vállalható.

Testvéri és baráti kapcsolatok

Az egymással fenntartott kapcsolat szerves része a hitbeli fejlődésnek. Ilyenkor nemcsak beszélgetünk, hanem Isten jó eszközei is lehetünk testvéreink és ismerőseink számára. Ugyanígy a másik embert is felhasználhatja Krisztus, hogy általa nekünk üzenjen. **A kapcsolatok ápolása és a vendégszeretet ezáltal szinte létfontosságú, hitméllyítő, lelkünket megerősítő eszközzé válik.**

A mennyben bizonyára sokkal nagyobb szerepet tulajdonítanak a testvéri kapcsolatnak, mint ahogyan mi gondolnánk. Sok tapasztalat igazolja, hogy egy-egy találkozás és beszélgetés válaszul szolgált az embert kínzó gyötrődésekre, vagy valakinek az örök érdekeit érintette. Legyünk tehát az „élet sói”, és belső szobánk mellett időzzünk a „külső tereken” is, mert Isten előkészített eszközei: a saját testvéreink.

Ismerőseinket, nem hívő barátainkat is rendszeresen keressük meg. Sokat jelent egy érdeklődő kérdés, együtt töltött óra, vagy egy kis kedves figyelmesség. **A mai világban, aki az idejéből ad, az szinte saját magából ad,** és ezt a nem hívők is érzik, megérinti őket. Miközben azonban felkeresünk másokat, legyünk tekintettel az ő időbeosztásukra is. Figyeljünk arra, hogy ne legyünk mások terhére, és inkább kevesebb, de annál aktívabb időt töltsünk elfoglalt ismerőseinkkel. Minden percben fohászodjunk, és figyeljük az alkalmat, Isten mikor indít szólásra vagy hallgatásra bennünket. Ne induljunk senkihez imádság és lelki nyugalom nélkül. Békétlen lélekkel csak másokat is erre vezetnénk.

Panaszainkat, kételyeinket és „híreinket” ne mondjuk tovább. **Kizárólag arról beszéljünk, ami a másik ember lelkének fontos.** A beszélgetés ne a „magam problémáinak kibeszélése”, lelkem megkönnyítése legyen. Ne helyettesítsük az Isten elé járulást az „ember elé menetellel”. Amit Istennel kell megbeszelnünk, azt tegyük meg a belső szobánkban, ami pedig a másik ember lelki épülését segíti, arról beszéljünk vele. Eközben azonban tanuljunk hallgatni és figyelni is, mert a Lélek minden baráti és testvéri beszélgetés során nekünk is sok-sok hasznos üzenetet tartogat.

Közösségi alkalmak, Biblia-körök, imaórák

Személyes baráti és testvéri kapcsolatainkon túl Isten még közösségi alkalmakat is szerzett számunkra. Ezeknek semmiképpen nem az a céljuk, hogy pusztán csak együtt, egy térben legyünk. **A közösségi alkalmak ere-**

jét a résztvevők aktív részvétele, Istenhez méltó magatartása, egységes gondolkodásmódja adja. Az ige közös hallgatása, megbeszélése, egymás még jobb megismerése és a hitmélyítő beszélgetések nagyban segítik a lelki fejlődést.

A közösségi alkalmak közé sorolható a szombatnapra együttlét, illetve a hétköznap megtartott evangelizációk, Biblia-órák, imakörök. A szombatnapra gyülekezeti alkalmak fontossága kiemelkedő. Ez azonban csak egy része az Isten által előkészített áldásoknak. **Aki lemarad a hét közbeni közösségi alkalmakról, elsősorban a saját lelki fejlődését lassítja.** Természetesen időnként közbejöhet valami más program, de ha alig járunk a rendszeres alkalmakra, az már szemléletbeli területet érint. **Jobban meg kell értenünk a közösségi alkalmak, együttes igekutatás és ima jelentőségét, s ezek kiemelkedő hatását a jellemfejlődésünkre.** Isten valami mást és többet akar adni ezeken az együttléteken. Aki a gyermekei vagy munkája miatt, illetve egyéb okból nem tud eljutni a gyülekezeti rendezvényekre, otthon tartson közös ima- és Biblia-kutató kört, a családjával együtt. Becsüljük meg minden percet, amit lelki dolgokkal tölthetünk. **Gazdálkodjunk úgy az időnkkel, hogy el tudjunk jutni a helyi alkalmakra.** Mivel az együttlétek időpontjai – mind központi, mind helyi szinten – előre ismerhetők, próbáljuk ezekhez igazítani a saját időbeosztásunkat.

Aki szinte soha nem jut el az evangelizációkra, Biblia-körökre, az egyre kevésbé fogja érezni ezek hiányát. Idővel azonban láthatóan gyengülhet a lelki élet, az ige hallgatásának elmaradása miatt. Tudatosítsuk, hogy a közöségi alkalmak Isten eszközei a tanításra, megjobbításra.

Belső értékek

A képzettség, az ismeretszerzés fontos, de ennél sokkal nagyobb szerepe van a jellemnek. A hívő ember legfontosabb célja a nemes jellemtulajdonságok mint jó gyümölcsök mielőbbi megérlelése, a Krisztussal ékeskedő kor mértékének elérése.

Nézzünk magunkba: **nekünk mennyire fontos a krisztusi személyiségjegyek elérése?** Mennyire találunk ezekben szépséget és igazi célt? Mennyit „ér meg” nekünk, hogy krisztusivá válhassunk? Tartjuk-e olyan fontosnak, hogy minden mást félretéve küzdjünk érte? Időzzünk el Jézus életénél és cselekedeteinél. Figyeljük meg, hogy Jézus mikor, hogyan szólt és cselekedett, s hasonló helyzetben mi hogyan cselekedtünk vagy cselekednénk.

Elmélkedéseink során vegyük sorra a Lélek gyümölcseit: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jószág, hűség, szelídség, mértékletesség. Gondoljuk át, melyik mit jelent a gyakorlatban, és mi személyesen mennyire teremtük meg ezeket. **Legyen a napnak olyan órája,**

amikor csak az isteni jellem szépségén gondolkodunk. **Kérjük Isten Lelkét: keltsen olthatatlan vágyat bennünk, hogy igyekezzünk olyan jelleművé válni, amilyen Isten Fia volt.**

Küzdjünk és harcoljunk a hibáink ellen Istennel. Egy-egy nap végén tekintsünk végig elmúlt óráinkon, és kérjük Istent, világítson rá a hibáinkra. Ha érezzük, hogy nem jól tettünk vagy szóltunk, rövid időn belül kérjünk elnézést a hibánkert.

Küzdő imádság gyengeségeink legyőzéséért, valamint önmagunk folyamatos figyelése és „helyretétele” – ezek azok, amiktől az ellenség el akar bennünket szakítani.

2. AZ ÉLETCÉLOK ELÉRÉSÉHEZ SZÜKSÉGES ESZKÖZÖK

A munka

A munkavégzés nem lehet cél – ez kizárólag eszköz. Természetesen fontos eszköz, amely biztosítja a megélhetésünket. **Isten azonban megígérte: gyermekeinek sohasem kell munkavégzésre fordítaniuk a lelki növekedéshez szükséges időt.** Sok hívő mégis úgy érvel, hogy nem tud járni előadásokra, Biblia-körökre, és alig van ideje önmagára bokros teendői miatt.

Amikor a munkavégzés a hitéletünk és az Isten művére fordítható idő rovására megy, el kell gondolkodnunk, hogy helyes úton járunk-e. Isten sohasem ad olyan munkahelyet, amely a saját művétől veszi el az időt. Előfordulhat, hogy egy-egy munkahely kezdetben hasznos és jó, később azonban nehezednek a körülmények, és leterheltté válunk. Ilyenkor ne gondolkodjunk úgy, mint a hitetlenek. Ne vegyük számba, mekkora esélyünk van reálisan új munkahelyet találni. De az sem volna helyes, ha felelőtlenül kilépnénk a jelenlegi munkahelyünkről. **Egyszerűen és őszintén tárjuk fel Istennek a problémánkat, és figyeljük, merre, milyen úton vezet tovább.** Legyünk készek arra, hogy bármikor kövessük a Lélek vezetését. Ne kötődjünk egy-egy munkahelyhez, és ne gondolkodjunk emberileg. Istennek nincs lehetetlen ma sem. Amiképpen Isten adja a munkahelyünket, Ő tudja legjobban, mikor készített elő számunkra egy újabb lehetőséget.

A pénz

A pénzhez való viszony az egyik legfontosabb tényező az emberi életben. Ezzel segíthetünk a legtöbbet, de a legtöbbben ezen is bukhatnak el. A pénz bálványává vált, hamis illúziókba kergeti az embereket, és sokan a boldog, biztonságos és békés élethez vezető utat látják benne.

A hívő embernek tudatosan küzdenie kell a pénz-központú gondolkodás ellen. Tudatosítanunk kell, hogy munkahelyünk és jövedelmünk is Istentől van, és meg

kell fontolnunk, mikor mire költünk. **Küzdenünk kell a fölösleges költségek ellen.** Természetesen a jó pénzkezelés nem jelenti azt, hogy nem költünk a szükséges és hasznos dolgokra. Azonban vizsgáljuk meg, mely területeken takarékoskodhatunk jobban. Gondolkodjunk azon, hogy mire van szükségük másoknak, és kutassuk Isten akaratát a helyes pénzelosztással kapcsolatban is. Emellett lehetőségeinkhez mérten figyeljük testvéreink és Isten művének szükségleteit, s indíttatásunk szerint adakozzunk, jó szívvel.

Ingatlan, ingóságok, tárgyak

Természetünk egy lakáshoz, tárgyhoz is könnyen tud kötődni. Sokszor észre sem vesszük, és máris jobban ragaszkodunk személyes dolgainkhoz, mint kellene. Féltve őrizzük javainkat, és jobban biztosítjuk, nehogy elveszzen vagy ellopják. **Minél több ilyen kötődésünk van, annál jobban visszahúzhat a világ,** ahogyan annak idején Lót feleségét is.

Gondolkodjunk el, milyen tárgyaktól válnánk meg ebben a pillanatban nehezen, és miért. Vizsgáljuk meg, miért kötődünk a dolgainkhoz, és elengednénk-e ezeket, ha Krisztus ezt kérné tőlünk. Ha az utolsó idők nehézségeire készülünk, mindenünket el kell tudnunk engedni. Éppen ezért nem is hasznos sok mindent felhalmozni. Egyrészt fölösleges költségeket jelent, másrészt nehezíti az „elválást” a dolgainktól. Csak olyan tárgyakat tartsunk magunknál, amelyeknek hasznát vesszük, de meg is tudunk válni tőlük. **Sohase törekedjünk arra, hogy a legjobb, legújabb tárgyjal rendelkezünk, hanem az ár-**

érték arányt vegyük figyelembe. Nem drága, de a cél-nak jól megfelelő eszközöket használjunk.

Ne felejtjük el, hogy e világon csak jövevények vagyunk. A tárgyak csak eszközei a létezésünknek, segítik és hatékonyabbá teszik munkánkat. Autónkkal hamarabb eljuthatunk a célállomásra, de vigyáznunk kell, ne-hogy túlságosan „bálványozzuk” a járművünket. Ugyan-így szükségtelen például megvásárolni a legújabb mo-biltelefonokat. A lakásunkban, házunkban eltöltünk néhány évet, de úgy kell szépítenünk, hogy ne tekintsük örök lakhelyünknek.

Természetesen lehetnek olyan dolgok, amelyekből ér-deemes újabbat vásárolni. Ezért általános szabályokat e tekintetben is nehéz mondani. Mindig egyénileg kell eze-ket mérlegelni, és kikérni Isten útmutatását.

Lélekben tehát mindig legyünk készek arra, hogy meg-váljunk a javainktól. Ne ott legyen a szívünk, ahol a ve-szendő tárgyak vannak, hanem az örök, éghetetlen, de „tűz által kipróbált” mennyei kincseket gyűjtsük.

E tanulmánynak természetesen nem az a célja, hogy az emberi erőfeszítésekre irányítsa a figyelmet. Éppen ellen-kezőleg: a területek feltárásán keresztül életünk minden részletében Isten felé szeretné mutatni az utat.

Az említett hét terület mindegyike érinti a hitéletün-ket. **Elég, ha csak az egyik téren élünk együtt a hi-báinkkal, ez könnyen megakadályozhatja készülésün-ket.** Szánjunk tehát időt legelőször mindezek átgondolá-sára, majd határozzuk el a változásokat hittel, bátorsággal és Isten előtti komolysággal.

Tóth Gábor

MI AZ AKADÁLYA ANNAK, HOGY JÉZUS ELJÖVETELÉRE FELKÉSZÜLJÜNK, ÉS MÁSOKAT IS FELKÉSZÍTSÜNK?

„**E**lmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” (Jn 14,3) Csodálatos a búcsúbeszéd hangneme. Tele van gyengédséggel, de határozottsággal is. Tele van szeretettel, de igazsággal is. Tele van kérle-léssel, de tele van erővel is, mert amire kérlel bennünket Jézus, ahhoz az erőt is Ő fogja megadni. Jézus kíván-

kozik eljönni már erre a földre. Egy népet is elindított, több mint százhatvan évvel ezelőtt. Jézus Krisztus első eljövetelekor Keresztelő Jánosnak néhány hónapra vagy évre volt szüksége, és tiszta beszédre: kiállt az emberek elé, és tisztán kezdett beszélni. Az emberek felkapták a fejüket és kimentek a Jordán partjára, s Keresztelő János néhány hónap alatt fel tudta készíteni őket Krisztus

eljövetelére. Ilyenkor szégyenkezve állunk a gyengeségeink miatt. Korunk olyan nagyok tartja magát, és talán kicsit mi is büszkék vagyunk, hogy egy modern, civilizált időszakban élünk. Százhatvan év mégis kevés ahhoz, hogy Jézus Krisztus eljövetelére felkészüljünk, és a világot is felkészítsük? Bizony ez lesújtó. Jézus szeretne velünk találkozni. Ezekkel a gyengéd szavakkal fordul hozzánk: elmegy, hogy helyet készítsen nekünk. Előtte állt a golgotai kereszt néhány órán belül, a feltámadás, a mennybemenetel is, mintegy a kétezer éves küzdelem, hogy fogadja a bukott emberiségből a megváltozni akarók szavát, akik jobbat keresnek, más életet akarnak élni. A papi szolgálata is előtte állt, a bűnöket megbocsátó szolgálata. És amikor azt mondta, „elmegy, hogy helyet készítsen nekünk”, nemcsak a Golgota állt előtte és a papi szolgálat, hanem a főpapi szolgálata is, amelynek az ünnepélyes idejében élünk. De vajon együttműködünk-e azzal, aki azt mondja, hogy helyet készít nekünk? Megértjük-e ezt, és törekszünk-e arra, hogy Jézus egy kiváltképpen való népet, egy olyan közösséget akar elkészíteni, amelynek a világ elhiszi majd, hogy lehetséges a bűnt legyőző élet – olyan népet, olyan Krisztus-váроkat, akiknek a magatartása, az életvitele, a beszéde hiteles lesz? Jézus azért jött e világra, hogy igazságában részesítsen bennünket. Létezik bűnt legyőző, Krisztust követő élet.

Visszaemlékezhetünk arra, amikor Jézus Krisztus megtalált bennünket. Mindannyiunknak van egy szent története, az életünknek van egy szent része. Felidézzük-e ezt gyakran, mert amikor újra átéljük, akkor is mindig csoda számunkra, hogy Jézus Krisztus hogyan talált meg minket? Maga Jézus is bátorít erre bennünket a Jelenések könyvében: „Emlékezzél meg, honnét estél ki.” (Jel 2,5) Mert mindannyian kiestünk az első szeretetből. Mindannyiunknak vissza kell találunk oda, amikor a szeretet először talált meg bennünket... Amikor kezdtük érezni, hogy Isten legcsodálatosabb ajándéka a kegyelem, mert a kegyelem felépíthet, nemcsak kiemel a porból és sárból, hanem felültet a népek főemberei közé. Amikor a kegyelmi ajándékokat elveszük, akkor érezzük, hogy Jézus nemcsak a régi, hiábavaló életünkből akar megszabadítani, hanem képessé akar tenni bennünket más emberek megmentésére. Hogy menjünk oda az emberekhez. Ne azzal foglalkozunk, hogy kevesen vagyunk, vagy az embereket nem érdekli, amit mondunk. Jézus nem erről beszélt. Világosan tudomásunkra adta az utcán sípoló gyerekek példázatában, hogy az embereknek sokszor sípolnak víg éneket, de nem kell, szomorú éneket, és az sem kell. A világ nem tudja, mire van szükség. De elvárhatjuk-e, hogy az emberek tudják, mire van szükségük?

Ha a Biblia kimondja, hogy világunk a gonoszságban vesztegel, akkor ezt nem várhatjuk el embertársainktól.

Ha valaki nem hívott volna el, én sem tudtam volna megtalálni. „Az a panasza ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.” (Jel 2,4) Ezt vissza lehet szerezni. Azért gyűltünk egybe, hogy a kezeinket megerősítsük a jóra, hogy más életet éljünk. Így folytatja: „Ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket.” Ő magához akar venni bennünket, de nemcsak minket, hanem velünk együtt mindazokat, akik a mi szavunkra hihetnek, akik a mi magatartásunkra felkaphatják a fejüket, és azt mondják, hát létezik ilyen is? Nekünk ebben kell megerősödnünk.

Mi akadályozza azt, hogy Krisztus-váро nép legyünk, hogy igazi adventisták legyünk? A nevünk már megvan, de a név mögötti valóság hiányzik.

1. Sokan megkeresztelkednek, és elfoglalják helyüket a gyülekezeteinkben. Sokan úgy gondolják, hogy alkalmatlanok a szolgálatra. Nincsen képességük, nem tudnak beszélni, Biblia-kört vezetni, sem megszervezni, mert hiszen nem jönne el az emberek. Sokan csak ott ülnek a gyülekezetben, így kialakult a „fogyasztói gyülekezet”. Ilyen típusú gyülekezetben nőttem fel. Elmentünk a templomba, leültünk, minden héten meghallgattuk a pap felhívását, dorgálásait, hazamentünk, és minden úgy folyt tovább, mint annak előtte. Ezt egy szemtelen festő Oroszlányban meg is festette, ott láttam egy kiállításon. A képen jobboldalt mennek be az emberek a templomba mint ördögök, baloldalt jönnek ki mint angyalok, azután minden ismétlődik. Mi úgy mondjuk, hogy „feltöltődés a következő hétre”, azután jön a vasárnap, a hétfő, a kedd, s folytatódik a régi ördögi kör...

Isten mindannyiunknak ad lelki ajándékot. Nem azért talált meg kegyelmével, és nem azért akar vezetni szeretetével, hogy ugyanazok maradjunk, mint amilyenek tíz-húsz-harminc évvel ezelőtt voltunk. Sőt Isten még olyannak sem akar hagyni bennünket, mint tegnap. Isten mindnyájunknak ad, csak az a probléma, hogy a született rossz természetünk folytán nem azt nézzük, mit ad Ő, hanem hogy mit akarunk mi, és mit tudunk adni sokszor Isten nélkül. Ezért nem találkozunk a jó Istennel, mert a természetünk visszaveszi a vezetést, és nem hitből élünk. Mindent kapunk, az idő, az erő, a pénz, az alkalom, a befolyás, a kisujjunk körmétől a legmagasabb elmebeli képességeinkig – minden Tőle van. Ezt mi megvetjük? Pál azt mondja, hogy Istennek ajánlak titeket, „aki felépíthet titeket”. Ő mindannyiunkat fel akar építeni. Nemcsak a megmentőnk, hanem a munkaadónk is. Ő nem kiszipolyozni akar bennünket, mint a földi munkaadónk, hanem adni, adni akar, hogy ezáltal felépítsen bennünket. Ilyenkor minden igaz hívó ember azt érzi, amit Pál mond a betegségével küszködve: „Amikor erőtlenségem vagyok, akkor vagyok erős.” (2Kor 12,10) Amikor elfogadsz dolgokat, s hagyod, hogy Isten adjon és az Ő szándéka szerint használjon fel; amikor úgy ér-

zed, sehol sem vagy és senki nem vagy – akkor vagy erős. Ez csodálatos tapasztalat. A hit általi megigazulás tapasztalata, hogy ne én tevékenykedjem, ne én mondjam, ne én akarjam a másik embert megtéríteni, hanem hagyjam, hogy Isten az Ő csodálatos ajándékaival készítse elő az utat ehhez.

A következő történetet egy takarítással foglalkozó testvérnőnk mondta el. Amikor úgy érezte, hogy Isten megtalálta őt, kihozta a mélységből és kezdi építeni, s közben ő ilyen keveset tesz az Úrért, bizony sírt. Egy nagy iskolában takarít, ahol ötven-hatvan tanár és több száz gyerek van. Elvégzi a munkáját – amiért általában dicséretet is szokott kapni, ami jó érzés, s egy kereszténynek elsősorban a munkája legyen a belépőjegy, hogy komolyan vegyék más területen is. De hát ez neki kevés volt. Ő megtért az Úrhoz, a gyülekezet tagja lett, és hogy lehet, hogy ő nem szólt semmit az Isten ügyéért? Egyik reggel, miután elvégezte a munkáját, visszament az öltözőbe, s potyogtak a könnyei, hogy már olyan sok éve a gyülekezet tagja, és semmit sem ért el abban, hogy az igazságot képviselje. Ekkor a mosdóban összetalálkozott egy tanárnővel. A tanárnő beszélgetni kezdett vele, elmondta, hogy van ez a „Nagy könyv” pályázat, és már mindenről beszéltek az iskolában, de a következő alkalommal nincs, aki beszéljen a „Nagy könyv”-ről. „Maga szokott olvasni?” – kérdezte a testvérnőnk. Ő így válaszolt: „Egy keveset szoktam.” „Melyik a maga »Nagy könyve«?” – hangzott a következő kérdés. „A Biblia.” „Ja, tényleg, a Bibliáról még nem is beszélünk” – mondta a tanárnő.

A Biblia mint „Nagy könyv”. Egy-két év alatt mennyi „Nagy könyv”-ről beszéltek! De hát testvérek, itt van nekünk egy nagy könyv. Egy igazán nagy könyv. Itt van a Biblia. És egy irodalomtanár felkérte a mi takarítónő testvérünket, és ő felkészült a nagy könyvből. Éjjel-nappal készült, mert egy-két héten belül meg kellett tartania beszámolóját a tanárok és a diákok előtt. S csodálatos hatása volt, mert Isten megadta hozzá az erőt. Mindenki megkapja az ajándékot. Csak arra vágyunk, amit a jó Isten ad, és ne arra vágyakozunk, amit mi akarunk. A takarítónő beszélt a Bibliáról, és óriási hatása volt, a tanárok meghajtották a fejüket, s a diákok elismerőleg mondták, hogy igen, ez „Nagy könyv”.

Mindenkit bátorítok az Ige szavaival: „Aki szereti az Istent, az ismerteti Őtöle.” (1Kor 8,3) Szeressétek az Istent, mert ha valaki szeretetre méltó a világon, az a mi Istenünk. Isten adott nekünk szeretetet, és állandóan, folyamatosan adja a szeretetét. Ha mi is szeretjük Istent, akkor megismerteti velünk és általunk önmagát, és azt, hogy mire vagyunk képesek. Sokszor átgondolom, hogy sokan vagyunk. Jó lenne, ha mindenkit beosztanánk a szolgálatra, illetve mindenki maga jelentkezne, ki az egészségügyi munkára, ki a tábéra, mások az anyagi terhek csök-

kentésére, vagy a beszélgetésekre, szervezésre stb. De jó lenne, ha ebben egyeznénk meg délután! Mindenki elismerné, hogy mennyi mindent kapott Istentől, és szeretne az Isten munkájában dolgozni – neki szentelnék az életünket.

2. Sokszor azt mondják a testvérek: „Nem veszed észre, hogy nem ott vagyunk, ahol húsz-harminc évvel ezelőtt éltünk? Akkor üldöztek bennünket. Akkor sok időnk volt, de most nincsen, hát te nem itt a földön élsz? Nem érzed, hogy felgyorsult a világ, a pusztta létminimum megszerzése is kétszer annyi munkába kerül. Élnem kell, a családomat is fenn kell tartanom. Majd a prédikátorok elvégzik a munkát.”

Egyszer, még 1986-ban, Svájcba utazhattam. Ott találkoztam ezzel a mentalitással, hogy azért fizetjük a prédikátorokat, hogy elvégezzék a munkát. Mi meg beülünk a gyülekezetbe szombaton, és legyen megtisztelve a közösség, hogy járunk istentiszteletre. Lehangelő tapasztalat volt, és nem gondoltam, hogy húsz évvel később nálunk is ilyen szelek fújnak majd, és erről kell beszélni. Lukács evangéliuma 5. fejezetében olvashatjuk, hogy a tanítványok is otthagyták Jézust. Családjuk volt, pénzt kellett szerezni, akkor is éhes volt a gyerek. Jézus utánuk ment, nem vádolta őket, és nem mondta, hogy „kicsiny hitűek”. Kora délelőtt volt, és a tanítványok nem fogtak semmit. Mosták a hálóiakat, és mentek volna egy kicsit aludni, hogy éjszaka újra dolgozhassanak, kivessék a hálót. Jézus fáradt, kialvatlan embereket kért arra, hogy bocsássák rendelkezésére a csónakjaikat, mert csak akkor tud az emberekhez beszélni. S amikor tanította a sokaságot a csónakokból, a fáradt, álmos emberek hallották Jézust. Lehet ennél tökéletesebb példa a mai korra vonatkozóan? Mi is fáradtak, álmosak vagyunk, és most kéred tőlem ezt, Jézusom? És Ő még megtetézi azzal a kéréssel, hogy újra vessék ki a hálóiakat a vízre. Péter azt válaszolta, hogy „egész éjszaka fáradtunk, mégsem fogtunk semmit, mindazonáltal a Te parancsolatodra levetem a hálót” (Lk 5,5).

Testvéreink, mi nem tudnánk így élni? Ne osszunk szorozzunk, hogy mennyi a nyugdíj, a fizetés a családnak, hanem keressük először Isten országát és annak igazságát, és a többi megadatik nekünk. Hiszünk ebben?

Hogyan mutatja be Pál önmagát: mint szegényt, de sokakat gazdagítót; mint semmi nélkül valót, és mindenel bírót (2Kor 6,10). Értitek ezt? A természeti ember ezt nem érti: „Ugyan kérem, ez csak költészet!” De milyen a hívő ember hozzáállása? Most nincs, de ha rászánom magamat, akkor valaki ad. Most nincs időm, fáradt vagyok, nincs kedvem sem, de ha ennek ellenére meghozom a döntést, és nem hazamegyek, hanem ott maradok a csónakban és bevezek a mélyre, ez a hitből való élet. A hit a nem látott dolgokról való bizonyosság. A remélt dolgok bizonyossága. Hitből kell élnünk.

„Hiába nektek korán felkelnetek, későn fekiüdnötök, fáradtsággal szerzett kenyeret ennetek! Szerelmesének álmában ad eleget.” (Zsolt 127,2) Mit jelent ez a költői kép? Azt jelenti, hogy ráhagyatkozom, meghozom a döntést, és akkor Isten ad. Isten majd gondoskodik a magam, a családom emberhez méltó fennmaradásáról, és a világ is elfogja hinni, hogy mi keresztények vagyunk, amikor nem úgy lát minket, hogy éppen loholunk az egyik munkahelyről a másikra, vagy az egyik pénzkereseti helyről a másikra. Ezek az emberek gondolkoznak, olvasnak, gyereket is nevelnek? A mai világban gyereket nevelni, családdal együtt lenni? Még másokra is van idejük, sokakat gazdagítók és még megelégedettek, álmukban kapnak eleget? Hát mi ennek a titka, hogyan lehet ilyen életet élni? Ha mi hitből élünk az életünk ezen területén is, akkor úgy gondolom, hogy hitből is aratnánk.

3. Nagyon sok testvérünktől hallottam az elmúlt években, évtizedekben: „Nézd, testvérem, az embereket nem érdekli az Ige.” Sokan szememre vetették, hogy burában élek...

A szekszárdi iskolaigazgatót egyszer megkereste egy vállalkozó azzal, hogy a gyereket nem azért íratta be, hogy az iskolában a Bibliáról tanítsák. „Bejött a nagyvállalkozó – mondta az iskolaigazgató –, megállt előttem, és azt mondta, hogy kiveszi a gyereket, mert nem az életre nevelik.” Biblia, lelkiismeret, erkölcs... A mai világ nem az erkölcstről szól. Arról szól, hogy létfenntartás és pénz. A kis asszonyka kihúzta magát, s azt válaszolta: „Uram, mi is az életre neveljük a gyereket, csak más életre.”

Azt gondolom, az embereket addig nem érdekli az evangélium, amíg nem látják a másfajta életet. Ha látják, hogy másképp is lehet élni, akkor hisznek nekünk – de hogyan higgyenek nekünk, ha mi sem élünk másképpen? Oldjátok fel nekem ezt a rejtélyt: mi hiszünk a Bibliában, és mégis ugyanúgy teszünk, mint a világ. Akkor hogyan higgyenek nekünk? Vártok az ilyen fellépés után hitet? Én nem. Ha ilyen fellépéssel találkoztam volna harminc évvel ezelőtt, amikor betettem a lábam a Biblia-körre, akkor ma nem lennék itt – sajnos. Mert az embereknek valódi és friss példa kell, erre vágyakoznak. Az emberek nem tudják, mire van szükség, csak érzik, hogy van egy úr, és azt pótlékokkal próbálják betömködni. Ettől még jobban fáj nekik az élet. Mert azt mindenki tudja, hogy az élet rossz, mindenki érzi, de hogy ennek a tudatát is kioltsa, teletömködi az életét mindenfélével, ez borzalmas és elviselhetetlen. Nekünk itt, az emberek előtt kell megjelenni, és a jó Isten kegyelméről, szeretetéről kell bizonyosságot tenni, s arról, hogy felépíthet bennünk egy más életet. Itt kell beszélnünk a boldogságról. Ez a feladatunk. A boldogságról csak boldog emberek tudnak beszélni. Ha boldogtalan vagyok, nem tudok boldogságról beszélni. Pascal azt mondja: „A boldogság nem bennünk van, és

nem kívülünk, a boldogság Istenben van.” Egyszerre bennünk és kívülünk. Ha Istenben vagy, boldog vagy – ha hitben éled az életed, akkor úgymint látják rajtad, hogy nyugodt vagy, meghallgatod őket és figyelsz rájuk. Mert seholy nem találkoznak ilyen figyelemmel.

Ha boldogok vagyunk, Istenben vagyunk boldogok, akkor abban tudunk az embereknek segíteni, amire szükségük van. Nézzünk a mi hitünk fejedelmére és bevégzőjére.

Látjuk, hogy nem a világ a legnagyobb akadálya, hogy Jézus eljöjjön? Mi vagyunk készületlenek. A világban már a kövek beszélnek. A világ már sóhajtozik és nyög, és sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését (Rm 8,19).

Beszéljünk tisztán és világosan: Isten nekünk is azt mondja: „Kevés az, hogy a szolgálóm légy (Ésa 49,6) – nemcsak egy közösséget hoztam létre, hanem munkálkodó közösséget akartam létrehozni.” „Gyertek, építsük meg Jeruzsálem köfalát!” Nehémiás azt mondta utána, hogy „megjelentettem nekik az én Istenem rajtam nyugvó jó kegyelmét” (Nehem 2,17–18).

Azt gondolom, hogy a megváltozásunk innen indul el: ha mindenki megjeleníti az Isten rajta nyugvó jó kegyelmét. Nem tarthatjuk vissza, nem fordíthatjuk csak a magunk szükségleteire, amit Isten tett értünk. Tovább kell adnunk.

Tudom, hogy sok tapasztalatunk van, látom Isten munkáját a közösségünk életében, de maga Isten mondja, hogy ez kevés. Tegyük kötetést a jóra, döntsünk el valamit, de évről évre nézzük meg, hogy jutottunk-e egyről a kettőre, mert az állhatatosság és hűség a leginkább hiányzó tényező, a lustaság miatt.

Jézus olyan gyengéden mondja: „Elmegyek és helyet készítek nektek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” A szeretet egyik biztos jele az, ha valaki szeretne a másik közvetlen közelében lenni. Elképzelhetünk lusta embereket egy dolgozó Jézus mellett? Hogyan hangzik a legrövidebb evangélium Jézusról? „Széjjeljárt, jót tévén.” (Ap csel 10,38) „Boldog az a szolga, akit az ő ura, amikor eljön, ilyen munkában talál.” (Mt 24,46)

Lehet, hogy a szívünk megfásult, de el kell mondanunk: „Köszönöm, hogy Veled vagyok.” Annak eredménye ez, hogy nem mondtál le rólam.

Hívó keresztények mindig voltak, de igaz keresztény közösség, amelyre azt mondja Jézus Krisztus, hogy „nincs rajtuk szeplő, sem sömörögözés, fehér ruhába vannak öltözve”, jellemükben megváltozott keresztények közössége csak most lesz, a késői eső idején.

Istenünk, segíts, hogy amit adni akarsz, azt el is fogadjuk. Amivé tenni akarsz minket, azzá váljunk. Ámen.

Reisinger János

Küldöttértekezlet – Zugliget, 2007. szeptember 30.

A LELKÉSZ ÉS A GYÜLEKEZETEK KÖZÖS MISSZIÓJÁNAK IGEI ALAPJA

Az előkészület éve nem maga a reform, nem egy újabb program, hanem egy felhívás. Felhívás arra, hogy újítsuk meg közösségünket Istennel, keressük Őt, hogy ne az ajtón kívül legyen, hanem közösségben legyünk Vele. Amikor beengedjük, amikor változásra készen fogadjuk Őt, akkor Isten feladatot ad. Akkor nem kell noszogatni, hogy éljek más emberekért, mert Isten helyezi a szívembe ezt, és hoz is embereket, akikért munkálkodhatok. A felhívás meghallásának jelentősége tehát az, hogy Isten kiemelhessen minket a keserűségből, félelemből, kétségekből, az önmagunkért élésből, és felelősségteljes gondolkodású emberekké formáljon.

Amikor Sátán azt látja, hogy Isten népe készül elhárítani minden akadályt az útból, akkor két dolgot hoz be a közösségbe: fanatizmust és hideg formalizmust. Megújulás nélkül minden reformáció hideg formalizmussá változik. Reformáció nélkül a megújulás elhal. „Nem engedik őket a cselekedetek megtérni Istenükhöz...” (Hós 5,4) Ha nem változtatunk bizonyos életszokásokon, gyakorlatokon, akkor lehet, hogy elvileg egyetértünk dolgokkal, de a megújulás, az Istenhez térés megreked a szándék szintjén, kimerül a szavakban, mert jönnek a hétköznapiak, s visszarántanak, visszazökkenenek a korábbi gyakorlatba és a korábbi gondolkodásba.

Bizonyára mindannyian láttunk már ókori római útról készült felvételt: olyan mély volt az út kerékvágása, hogy a szekeret nem nagyon kellett irányítani, se figyelni rá. Nekünk az a feladatunk, hogy ebből a kerékvágásból kiköppenjünk, kitérjünk belőle: meg kell szabadulnunk minden olyan szokástól, amely miatt nem történik valódi változás az életünkben. Mert a szokások visszahúznak. Az előkészületi év felhívása érinti a prédikatori szolgálat és gyülekezeti életünk, szolgálatunk minden részét.

Mikor jött el pünkösöd az őskeresztény gyülekezet életében? Amikor a tanítványok rádöbbenek arra, hogy Krisztus jelenlétét veszítették el. Egy szívvel és lélekkel voltak együtt, s rendezték egymással a problémáikat. Szívükön viselték küldetésüket: a másokért végzendő szolgálatot. Ez utóbbi ugyanolyan erős indíték volt az Istenkeresésre, a könyörgésre – amelyre válaszként érkezett a

korai eső –, mint amilyen indítékként ott volt a Krisztus utáni vágy, és az egymáshoz fűződő viszonyuk rendezésének, az uralomvágy megszüntetésének kérdése. „A tanítványok komoly imában fordultak az Úrhoz, és Tőle kérték a készséget, hogy az emberek elé állhassanak, s a mindennapi érintkezés folyamán olyan szavakat mondjanak, amelyek a bűnösöket az Üdvözítőhöz vezetik. Miközben minden véleménykülönbséget megszüntettek egymás között, és minden uralomvágy eltűnt a szívükből, bensőséges, keresztényi közösségben szorosán egybeforrak. Mind közelebb jutottak Istenhez, és felismerték, milyen nagy kiváltságban volt részük, amikor Jézussal bizalmas kapcsolatban lehettek. De bánkodtak amiatt, hogy hányszor okoztak fájdalmat Jézusnak lassú felfogásukkal, közömbösségükkel a tanítása iránt, pedig Ő a javukat akarta. Az előkészület ideje a mélységes és komoly töredelem, önvizsgálat napjai voltak számukra. Érezték lelki szegénységüket, és az Úrtól kérték a Szentlélek segítségét, amely alkalmassá teszi őket a lélekmentés munkájára. Nemcsak önmaguk számára kértek áldást, hanem könyörögtek mások lelki üdvéért is. Tisztán látták, hogy az evangéliumot el kell vinniük az egész világnak, és odaadóan könyörögtek a lelki áldásért, amelyet Jézus megígért nekik.” (Ellen G White: Az apostolok története, 25. o.)

Milyen célokat és feladatokat fogalmazhatunk meg a prédikatori szolgálatra és a gyülekezeti életre vonatkozóan?

1. SZEMÉLYES SZOLGÁLAT

„Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemeinkkel láttunk, amit szemléltünk és kezeinkkel illettünk, az életnek Igéjéről. (És az élet megjelent, láttuk és tanúbizonyságot teszünk róla, s hirdetjük néktek az örök életet, amely az Atyánál volt és megjelent nekünk.) Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségetek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az Ő Fiával, Jézus Krisztussal. És ezeket azért írjuk néktek, hogy örömetek teljes legyen.” (1Jn 1,1–4) A szolgálatra nézve az első módszertani tanács, szolgálatunk alfája és ómegája, amit így olvastunk: „...néktek is közösségetek legyen velünk, és pedig

a mi közösségünk az Atyával és az Ő Fiával, Jézus Krisztussal.” Bármilyen evangelizációs tevékenységet folytassunk, akár könyvterjesztést, vagy bármiféle előadást tartunk, a cél nem egyszerűen az, hogy az emberek kezébe adjunk egy könyvet, vagy az előadásokon igazságot szóljunk, hanem hogy személyes kapcsolatba kerüljünk velük. Az evangéliumot hitből hitbe lehet átadni, mert a személyes közösség az a közeg, ahol az evangéliumot tovább lehet adni. Ez teszi hatékonyá az evangéliumhirdetést. „Közösségetek legyen velünk” – ez nem öncélú közösség, hanem azt munkálja, hogy a mi közösségünk Istennel a ti közösségekké válhasson az Istennel. Azt a közösséget, amellyel Isten megajándékozott minket Fia áldozata által, azáltal, hogy lejött és személyes kapcsolatba lépett velünk, azt a közösséget szeretnénk átadni nektek – és ennek a módszere, hogy közösséget ápolunk veletek.

Életünk nagyon fontos területét érinti ez a gondolat. Akkor tudjuk átadni az evangéliumot, ha jelen vagyunk emberek életében. Ez fizikai és lelki jelenlétet és időt igényel. Mert ez az, amit a technika nem képes felgyorsítani. Azt, hogy közösségünk legyen emberekkel, fizikai, lelki készséget igénylő feladat. Ebből következik egy nagyon egyszerű, reformot javasoló gondolat: közösségünknek úgy kell szerveznie és elosztania a munkát, hogy a fizikai jelenlétet és időt lehetővé tegye a munkatársak számára. Ebből következik az, amit célkitűzésként megfogalmaztunk: szeretnénk elérni, hogy a közösségben szolgálatot végző munkatársaink feladatai világosak legyenek. Szeretnénk elérni, hogy például aki lelkészi munkára kapott elhívást, az lelkészi munkát végezzen. A másik cél, hogy a sok feladat közül az ember ne mindig azt végezze, amihez a leginkább kedvet érez, amivel a legkevesebb a problémája és legtöbb a sikerélménye.

A következő választókonferenciára azt szeretnénk megfogalmazni, hogy aki lelkészi feladatot kap, az csak lelkészi munkát végezzen, aki osztálymunkában kap feladatot – mert vannak olyan osztálymunkák, amelyeknek országos létjogosultsága van –, országos szinten is munkálkodhasson a gyülekezetekben. Aki intézményben dolgozik, az végezze azt, legyen ott teljesen, és ha még mást is el tud végezni anélkül, hogy a közösség megbízná, ezt megteheti, de felelősséget hordozzon ezen a területen. Ennek megfelelően beszéljünk lelkészekről, osztálytitkárokról, és beszéljünk a vezetést jelentő feladatkörökről, amelyekkel kapcsolatban ugyanezt lehet elmondani, hogy a vezetéshez jelenlét, idő és rátermettség szükséges, de ha nem biztosítjuk az időt, akkor nem derül ki, hogy valóban rátermett-e valaki, mert nem működik a rendszer.

A lelkészi munkára nézve szeretnénk leszögezni és ki mondani, hogy nem fogadható el annak a lelkésznek a munkája, aki úgy gondolkodik, hogy az ige hirdetésével elvégezte szolgálatát. Ellen G. White bizonyágtétele így

hangzik: *„Amikor lejön a szószékről, akkor kezdődik a lelkész munkája.”* Személyes munkavégzés nélkül, emberek felelősségteljes lelkigondozása, megkeresése nélkül nem tartjuk elfogadhatónak a közösségben a lelkészi szolgálót. Az előkészület éve ilyen szempontból is nagyon fontos időszak, mert minden munkatárs választás elé lesz állítva, hogy a munkaterületek közül melyikre kapott elhívást Istentől... Ha pedig valaki azt mondja, hogy őt lelkésznek hívta el Isten, akkor legyen tudatában, mit jelent ez a munkakör.

2. MIT JELENT A LELKÉSZI SZOLGÁLAT?

Jézus Krisztus, aki a lelkészi szolgálat példaképe, azt mondta saját küldetéséről, hogy *„az embernek Fia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett”.* Ez a prédikátor munkaköri leírása.

„Pál apostol fokozott felelősséget érzett azokért, akik munkálkodása következtében tértek meg... Aggódott munkája eredményéért, úgy érezte, hogy még a saját üdvössége is veszélyben forogna, ha nem teljesítené kötelességét, és ha a gyülekezet nem dolgozna vele együtt a lélekmentés munkájában. Tudta: a prédikáció nem elég a hívők kiképzésére, hogy az élet igéjét hirdethessék. Tudta, hogy »szabályra új szabály, parancsra új parancs következik, itt egy kicsi, ott egy kicsi«. Így kell kiképezni a hívőket arra, hogy az Úr művében dolgozzanak.” (Ellen G White: *Az apostolok története*, 139. o.)

Pál apostol úgy gondolkozott, hogy a saját üdvössége forog veszélyben, ha nem teljesíti kötelességét, és ha a gyülekezet nem dolgozik vele együtt a lélekmentés munkájában. Nemcsak kötelessége elmenni megkeresni az embereket, hanem kötelessége megtartani is őket. Megtartani embereket annyit jelent: munkába állítani – hogy munkatársakká váljanak. Nem helyettük visel felelősséget, hanem felkészíti őket arra, hogy felelősséget hordozó emberekként dolgozhassanak másokért.

Ha a gyülekezetek ebbéli állapotát nézzük, hány munkatárs lehet nyugodt az üdvössége felől? Tudtok-e segíteni abban, hogy kicsit nyugodtabbá váljunk az üdvösségünk nézve? Ezzel a gondolattal szolgálatom letelején találkoztam, és a legelső megtartott imaórán megfogalmaztam a testvéreknek: nagyon jó, hogy Isten arra indított bennünket, hogy imádkozzunk művéért, de ha ez az imacsoport nem válik missziócsoporttá, akkor abba fogja hagyni az imádkozást. *„Ha a keresztyén megszűnik azt a terhet hordozni, amelyet az isteni küldetés, megbízatás ráhelyezett, akkor rövidesen megszűnik imádkozni, vagy az imádság formaivá válik.”* (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*) A legnagyobb segítség, amit a gyülekezeteinknek adhatunk, ha megtanítjuk őket Isten munkájára. Arra, hogy Istentől függjenek, és ne a lelkésztől.

Ellen G. White másutt azt írja: elszomorodik, amikor látja, hogy az egyik munkatárs mintegy tükre a másiknak. Ugyanazokat a szavakat használja, ugyanolyanok a mozdulatai, a hanglejtése. Ez annak bizonyossága, hogy nem Istentől függ, nincs élő, személyes kapcsolata Istennel, sokkal inkább emberekre tekint. A függetlenség és a függőség – két szélsőséges magatartás. Egyik sem helyes. A függőség, amikor emberre tekintünk, hogy lelki terheinket hordozza, nem elfogadható, mert az újszövetségben személyesen függ Istentől az ember, testvérei, bajtársai vagyunk egymásnak, ahogy az ige mondja: „*harcostársai*”. „Aki nagyobb akar lenni köztetek, az szolgáljon” – a szolgálat által, Istentől kapott felelősség-hordozás által *növekedünk*, de mint testvérek, mert ugyanattól az Istentől függünk, aki egyenként megkéréselt és megszólított bennünket. Az ószövetségben a próféta állandóan azért küzdött, hogy az Úrhoz menjenek az emberek. Mit válaszoltak? „*Te imádkozz értünk a te Istenedhez.*” Felfigyelünk a különbségre? Sokszor hallottam ezt a gyülekezetben is – nem barátkozóktól, akikről megértem, hanem gyülekezeti tagoktól –: te imádkozz értünk, mert a te imádságodat jobban meghallgatja az Isten. Jézus Krisztus áldozata által mindannyian Istenhez járulhatunk, és mindannyian személyesen függhetünk Tőle.

Mennyire leleplezi, hogy nem Istentől függő életet élünk – hasonlóan az előző példához –, amikor a közösségünkben problémákat látunk, ügyintézésbeli, szervezésbeli, gyülekezeti gondokat, és ezeket egymásnak fogalmazzuk meg. Nem azért, mert építő javaslatokat tudunk tenni, és építő az, amit mondunk, hanem hogy inkább egymásban is leromboljuk a hitet a félelmeinkkel, aggodalmainkkal. Mert nem vagyunk olyan kapcsolatban Istennel, hogy Tőle függjünk. Mert ha Tőle függnénk, akkor azt mondanánk, hogy az adott probléma emberileg megoldhatatlan, de a mű az Istené, én is az Övé vagyok, és sokkal inkább könyörögni fogok hozzá, s tudatosítom magamban azt, hogy az én feladatom: építeni. Ezért végiggondolom, mit mondok és hol mondom, s hogy az épít vagy rombol. Ez az Istentől való függőség kérdése mindannyiunk életében. Meg kell tanulnunk, és meg kell tanítanunk egymást, hogy Istentől függjünk, ne a lelkésztől vagy a gyülekezet lelkiállapotától.

Ahol sok jól képzett gyülekezeti tag van egy helyen, de nem dolgoznak másokért, ott gyülekezeti civódások várhatók. A megoldás erre az, hogy menjenek olyan területre, ahol emberek várnak az evangéliumra, és a felelősség-hordozás közben kevesebb kedvük lesz arra, hogy vitatkozzanak. „*A másokért végzett önzetlen szolgálat elmélyülést, állhatatosságot, szívéllyességet fejleszt ki jellemünkben. Békével és boldogsággal ajándékoz meg bennünket.*” (Ellen G White: *Krisztushoz vezető lépések*)

A szolgálat tehát szívéllyességet fejleszt ki a jellemünkben. Hányszor van az, hogy elmondjuk az evangéliumot – de jaj annak, aki hallgatja, mert hiányzik belőle a melegség, a kedvesség, és Krisztus gyöngédsége, mivel ez még nem fejlődött ki az életünkben. „*Törekvéseink meg nem nemesednek, nem marad helye a restségnek és önzésnek. Akik ilyen módon gyakorolják a keresztyén erényeket, azok mindinkább növekednek, erősödnek az Isten munkájának végzésére. Világos lelki ítélőképesség, növekvő hit jellemzi őket, imádságaik pedig egyre hatékonyabbak. Isten lelke vezérli belső emberüket, az isteni kegyelem érintése szent összhangot teremt bennük Isten akaratával. Azok munkálják a leghatékonyabban saját üdvösségüket, akik odaszentelek magukat az önzetlen fáradozásra másokért. Azon az egy úton lehetséges számunkra a növekedés a kegyelemben, ha önérdék nélkül végezzük a munkát, amelyet Krisztus kijelölt számunkra, ha teljes igyekezetünkkel, teljesítőképességünk végső határáig azon vagyunk, hogy segítségül legyünk és áldásul szolgáljunk mindenkinek, akinek szüksége van a segítségünkre. Gyakorlás által növekszik az erőnk, amiképpen a fizikai életben is a mozgás az élet feltétele. Ha úgy akarjuk fenntartani a keresztyén életet, hogy csupán elfogadjuk a kegyelmi eszközök által nyert áldást, és semmit sem cselekszünk Krisztusért, ez ahhoz hasonlít, mintha pusztán csak evés által, munka nélkül akarnánk élni. Ez lelki halált eredményez.*”

Fel kell tennünk a kérdést, mit jelent a lelkészi szolgálat a Biblia szerint? Általában a gyülekezeti véneknek adott tanításokból merítünk, amikor a prédikátori szolgálat mibenlétéről gondolkodunk. Azonban ez félrevezető lehet. A prédikátori szolgálatot sokkal inkább az apostoli szolgálattal kell azonosítanunk, és nem a gyülekezeti vén szolgálatával, noha e kettőnek sok közös vonása van. A különbséget úgy lehet megfogalmazni, hogy Isten nem szeretné levenni a felelősség-hordozás terhét a gyülekezetekről, és nem akarja azt az érzést kelteni, hogy a prédikátor kötelessége a misszió munkáját végezni.

3. AZ EGYÜTTMŰKÖDÉS ELVE: GYÜLEKEZET ÉS LELKÉSZ EGY MISSZIÓTERÜLETEN

Úgy kell-e gondolkodnunk, hogy „milyen jó, hogy van gyülekezetünk és van egy prédikátorunk”, vagy úgy, hogy „van egy misszióterületünk, és van egy evangélisták munkatársunk”? A prédikátor oldaláról ugyanezt a kérdést így lehet megfogalmazni: „gyülekezeteim vannak”, vagy „van egy misszióterületem, ahol vannak munkatársaim”?

Nézzünk egy példát Pál apostol életéből. A Római levél 1. és 15. fejezetéből egy olyan cél derül ki, amelyet érdemes a Római levéllel kapcsolatban tudatosítani. Tudniillik Pál azért írta meg a levelet, mert missziómunká-

ra készült. A munkaterület Hispánia volt, mivel Pál úgy látta, hogy az antiókhiai gyülekezet megbízásából Kis-Ázsia és Görögország területén már elvégezte evangéliumi szolgálatát. Gyülekezeteket alapított, ezek a gyülekezetek végzik a maguk missziómunkáját, évek múltán is élnek, növekednek, olyannyira, hogy az efézusi gyülekezet munkája 150 kilométerre is kihat, valamint Kolossében is létrejött egy gyülekezet. Tehát ennyire volt hatékony a munkavégzés. Ezért az apostol úgy gondolkozott, hogy a munkája ezen a területen véget ért, és újabb területre megy, új munkatársakkal. A legközelebbi gyülekezet a római volt, annál nyugatabbra nem volt még gyülekezet. A legkézenfekvőbb dolog volt a római gyülekezetet megnyerni ennek a munkának. Érdeemes ilyen szempontból olvasni a Római levelet. Mire van szüksége annak a gyülekezetnek, amely missziós gyülekezet, amelyet misszióba hív egy apostol, egy távoli területre? Meg kell szüntetni minden civódást, el kell jutni oda, hogy a minden területen gyakorolni tudjuk a keresztényi életet. Ezután el lehet indulni a munkába.

„Ekképpen pedig tisztességbeli dolog, hogy ne ott hirdessem az evangéliumot, ahol neveztetett Krisztus, hogy ne más alapra építsek, hanem amint meg van írva: Akiknek nem hirdettetett Őfelőle, azok meglátják; és akik nem hallották, megértik. Annakokáért meg is akadályoztattam gyakran a hozzátok való menetelben. Most pedig, mivelhogy nincs már helyem e tartományokban, vágyódván pedig sok esztendő óta, hogy elmenjek hozzátok: ha Hispániába megyek, elmegyek tihozzátok. Mert remélem, hogy átutazóban meglátlak titeket, és ti elkísértek oda, ha előbb részben beteljesedem veletek. A békesség Istene pedig legyen tiveletek! Ámen.” (Rm 15,20–24. 33)

Íme a meghívás: „ti elkísértek oda”. Ennek a levélnek és az egész küzdelemnek az az értelme, hogy az egész gyülekezet munkatárssá váljon Pál apostol mellett Hispánia területén.

A püspöki szolgálat megjelenik Péter szavaiban is, ahol presbitertársként beszél. Az evangélium szolgálata úgy zajlott, hogy akik közösségben voltak Istennel, elindultak, megszólítottak embereket, velük közösséget formáltak, és ebben a közösségben megalapozták őket a hitben és a szolgálatban. Nagy kérdés, hogy akik a gyülekezetünk tagjaivá válnak, elvi igazságokra mondanak áment, vagy pedig valóban megtértek, élő kapcsolatba kerültek Istennel. Miután ez az élő kapcsolat kialakult, az apostol segített a hívőknek abban, hogy másokért munkálkodjanak. Együtt dolgozott velük, majd továbbment, miután a gyülekezet már alkalmas volt az önálló munkára.

Kétféle problémás emberi magatartás akadályozhatja a gyülekezetek szolgálatát. Az előkészület évét használjuk fel arra is, hogy megvizsgáljuk: melyikre vagyunk hajlamosak?

Hogyan lehet munkába állítani azt, aki nem akar dolgozni, illetve hogyan lehet segíteni annak, aki megértette a munkálkodás fontosságát, elindul, de nem nagyon akar tanácsot elfogadni, mert őt „az Isten tanítja”? E kettő ugyanolyan szintű probléma.

4. A SZÜKSÉGES VÁLTOZÁSOK

Minden egyes prédikátornak van egy személyes és egy nyilvános szolgálata. A személyes szolgálat egyrészt arra irányul, hogy megkeressen embereket, megismerkedjen és összebarátkozzon az érdeklődőkkel. Ahogy Pál mondta: *nem voltam rest, hogy vonogassam magam a munkától, nyilvánosan és házanként is hirdettem az evangéliumot* (Apcsel 20,20–24). Ez az alapja új misszióterületeken a gyülekezetek alapításának – hasonlóan az apostoli időkhöz.

A másik rész a gyülekezet gondozása. Miközben igyekszik erősíteni azt, hogy a gyülekezet Istentől függ, megtanítja arra, hogyan munkálkodjék Krisztusért. Hogyan kövesse Krisztust mint az Ő elhívott képviselője ezen a földön.

A nyilvános igeszolgálat egyik része a misszióterületen végzett evangéliumhirdetés. A prédikátornak azt kell megharcolnia, hogy ne *tejnek táplálékát* adja, se ne darabos ételekkel fullassa meg az embereket, hanem világossá, befogadhatóvá tegye az evangéliumot (Zsid 5,12–14). Érje el az embereket ott, ahol vannak.

A másik rész a gyülekezeti igehirdetés szolgálata, ahol testvéreit időszerű üzenettel erősíti, emellett munkatársakként tekint rájuk, szükség esetén képezi őket. Segíti tehát a gyülekezetet, de nem veszi magára a presbiterek terhét, akik a mi mai fogalmaink szerint a gyülekezetek lelkészei. E vének végzik a lelkigondozás munkáját, ugyanúgy, ahogy a prédikátor a megalapításkor végezte. Nem úgy, hogy csak pátyolgatnak, és erőtlenné tesznek embereket, hanem figyelnek, hogy Istentől függnek-e, és ha nem, testvérként segítenek a küzdelemben. A lelkész pedig újabb és újabb területekre megy, ahová munkatársakat visz magával, kettesével, akiket személyes közösség által munkássá képez.

Az apostolok mindig munkatársakkal, későbbi apostol utódokkal jártak hirdetni az evangéliumot. Pál apostol is maga mellé vett munkatársakat, így képezte ki például Timótheust vagy Márkot. A szolgálatra kiképzés leginkább a gyakorlati munka során történt.

Ha egy országrészt misszióterületekre osztunk, talánunk olyat vidéket is, ahol van gyülekezet, és olyat is, ahol nincs. Az utóbbi területre evangelizátor mehet – a munkája pontosan ugyanaz, mint a lelkészé, csak nem támogatja helyi gyülekezet –, aki a házastársával is végezheti munkáját. A bizonyágételekben Ellen White írt arról, hogy a prédikátorfeleségeknek, akik erősítik férjük

szolgálatát, biztosítsunk a tizedből fizetést, hogy munkatársaként szolgálhassanak. Viszont azok a feleségek, akik a munkatárs befolyását gyengítik, maradjanak otthon.

Ha a közösség olyan területre helyezi a munkatársat, ahol már van gyülekezet, először szervezze a gyülekezetet missziócsoporthoz. Legyen munkatársává a gyülekezet. Nem két prédikátor lesz egymás mellett, hanem egy gyülekezetből felnövekvő, szolgálatra alkalmassá váló ember kerül a munkatárs mellé.

Meg kell tanulnunk gyülekezeteket alapítani, és akár újraalapítani is. „A gyülekezetek ne várják a prédikátortól, hogy állandóan táplálja őket. Náluk van az igazság, tudják, hogy önmaguknak kell gyökereket ereszteniük. Mélyre kell hatolniuk, hogy egyre magasabbra nőhessenek... Arra kell tanítani őket, hogy ha prédikátor nélkül nem tudnak megállni, akkor újra meg kell térniük és be kell merítkezniük, azaz újjá kell születniük.”

Természetesen nagyon fontos: ha valaki ingadozik hit és hitelenség között, bátran keresse meg a prédikátort. Ne gondolja úgy, hogy nem keresheti fel, és nem imádkozhat vele.

Sokszor azt mondják a gyülekezeti tagok, ha éhezõ emberekkel találkoznak: „Kit hívjunk el? Messzi földről kell hívni valakit, hogy táplálja őket.” Egy lelkész állan-

dó jelenléte elszoktathat a gondolkodástól, csakúgy, ahogyan a folyamatos szombati beosztás lelkileg restté, sőt kritikus hallgatósággá formálhatja át a gyülekezetet.

Valóban az alapoktól kezdve kell a gyülekezeteket felépíteni, csakúgy, mint a közösséget. Mert ha vannak közöttünk, akik így, és vannak, akik úgy gondolkodnak, az bennük hat az egész működésére.

Az előkészületi év idején személyes megújulásunkon túl a közös misszióért, gyülekezeteink megerősödéséért is imádkoznunk kell. Amiben egységesen meggyőzött minket az Ige, azt adjuk tovább, mondjuk el testvéreinknek. Válgjunk egymás munkatársaivá, elkerülve az embertől függés vagy a függetlenedés szélsőséges magatartását.

A misszió minden területén becsüljük meg és viseljük szívünkön a terhek hordozóit, ahogyan arra a természet is tanít minket: A kanadai vadludak nem véletlenül repülnek V alakban. Egymás takarásában könnyebb repülni, ezért az elöl repülők váltják egymást, a hátsók pedig hangos gágogással biztatják az elöl levőket.

Közösségünkben nagy hagyománya van a gágogásnak, csak egy dolgot határozzunk el: hogy ez mindig az építés és az erősítés jegyében történjen.

Ebben kérjük a segítségüket. Ámen.

Hites Gábor

Gyülekezetvezetők konferenciája – 2007. október 28.

TESTVÉRNEK MARADNI GYAKORLATI PROBLÉMÁK ÉS MEGOLDÁSUK

„Kérlek azért titeket, atyámfiai, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elmétek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” (Rm 12,1–2)

Minden gyakorlati kérdés vizsgálatakor ebből a gondolatból kell kiindulnunk: Isten az Ő irgalmasságáért kér bennünket. Mindig a gondolkodásunk homlokterében kell lennie, hogy kegyelemből élünk, nem „jár” nekünk semmi. Amit kapunk, az mind kegyelem Isten részéről. Ezért Isten azt is megfogalmazza, hogy Ő szeretetet kér tőlünk. Az Isten irgalmasságára adott választ kéri tőlünk, hogy amit teszünk, azért tegyük, mert szeretjük Őt. Mert megértettük, hogy szeret bennünket, és

erre válaszolunk. Bármilyen gyakorlati kérdés merül fel az életünkben, annyiban van haszna, amennyiben ez az alapja és vége. Ha ez a hitünk kezdője és bevezetője, ha mindvégig tudatában vagyunk, hogy kegyelemből élünk, s egyedül Krisztus áldozatának köszönhetjük mindazt, amink van.

Az őskeresztény hívők körében (lásd Rm 14. fej.) felmerült a kérdés, hogy a bálványáldozati hús elfogyasztása helyes vagy helytelen, a bálvány-istentisztelet részé-

vé válik-e az ember, ha olyan húst vásárol és fogyaszt el, amelyet korábban bálványoknak áldoztak. Kérdés volt az is, hogy meg kell-e tartani a templomi szolgálathoz kapcsolódó ceremoniális ünnepeket, például a páska ünnepét stb. Erről a kérdésről tehát Pál apostolnak van tanítása, de itt nem fejt ki.

Tisztán kell látnunk a fontossági sorrendet az életünkben. Az a fontosabb, hogy a bibliai tanítás megszólaljon, vagy a gyakorlatban megvalósuljon? A bibliai tanítás az, hogy Isten a szeretet, és „aki nem szeret, az nem ismerte meg az Istent”. Másként úgy lehetne megfogalmazni, hogy vajon az a fontos, mi a véleményünk egy kérdésről, vagy az a fontosabb, hogy ítékezés nélküli, Krisztust befogadó, kegyelmét közvetítő emberek legyünk. Pál apostol ebben a kérdésben állást foglalt, amikor ezt az általánosan feszültséget okozó témát nem úgy kezelte, hogy elmondta a tanítást, hanem rámutatott a helytelen lelkületre, és rámutatott a helyes viszonyulásra. Nem arról van szó, hogy ez a tanítás vagy kérdés nem fontos, hanem hogy a maga helyén kell kezelni. **Ha nem tudjuk egymást befogadni, ha nem tudunk ítékezésmentesen gondolkodni, akkor nincs helye annak, hogy beszéljünk az igazság kérdéséről, mert életünkkel, cselekedeteinkkel megtagadjuk az igazságot.** Gyülekezeti problémákat vagy gyakorlati kérdéseket, illetve a Krisztus evangéliumát nem közvetlenül érintő tanbeli kérdéseket akkor tudunk megfelelően kezelni, ha onnan indulunk ki, hogy befogadjuk egymást és bizalmat szavazunk. Pál apostol így ír erről: „*A hitben erőtlent fogadjátok be, nem ítélgetvén vélekedéseit... Aki eszik, ne vesse meg azt, aki nem eszik, és aki nem eszik, ne kárhoztassa azt, aki eszik. Mert az Isten befogadta őt. Te kicsoda vagy, hogy kárhoztatod a más szolgáját? Az Ő tulajdon urának áll vagy esik. De meg fog állni, mert az Úr által képes, hogy megálljon.*” (Rm 14,1–4)

Az első, amit az apostol megfogalmaz, hogy amikor egy kérdés körül feszültség alakul ki – mert itt arról van szó, hogy az emberek nem fogadják be egymást –, akkor ne feszegessük a problémát, „ne ítélgessük a másik vélekedéseit”. Ne nyissunk vitát róla, és ne tartsuk fontosnak azt, hogy mindenáron meggyőzzük arról, amit mi igazságnak tartunk. „*A hitben erőtlent fogadjátok be, nem ítélgetvén az ő vélekedéseit.*” A legfontosabb, hogy a gyülekezeteinkben – abban a körben, ahol szeretnénk egy-egy kérdést megvitatni – először a befogadás lelkületét kell kialakítanunk. Ennek alapja az, hogy Krisztusban bizalmat szavazok a másiknak. Máshol Pál apostol így fogalmazza meg ezt a gondolatot: „*Mi nem ismerünk senkit test szerint.*” (2Kor 5,16) Bizalommal tekintünk a másik életére, és nem test szerint látjuk, nem a megszokott reakcióinkkal viszonyulunk egymáshoz. Befogadván egymást a Krisztusban, a hitben erőtlent befogadva és nem vitát kezdve.

A probléma, amiről szó van, kétféle lelkületben nyilvánkozik meg. Érdekes megfigyelni, hogy a két különböző magatartással kapcsolatban más-más tanácsot ad az apostol a két csoportnak. Az egyik a megvetés, a másik ember semmibevétele – ebben az esetben így hangzik a tanács: „*Aki eszik, ne vesse meg azt, aki nem eszik.*” A másiknál pedig kifejezetten az ítélekezésről, az ítélet kimondásáról van szó – erről pedig ezt mondja Pál: „*Aki nem eszik, ne kárhoztassa azt, aki eszik.*” A kétféle viszonyulás látszólag közel áll egymáshoz, mégis van különbség. És a különbséghez meg kell értenünk azt is, hogy az egyik csoportnak miért mondja az apostol, hogy ne vesse meg, a másiknak pedig miért azt mondja, hogy ne kárhoztassa a társait.

Aki evett az ilyen húsból, úgy gondolkodott, hogy bálványistenek nincsenek, azok az ördög agyszüleményei, és a hús nem lesz más attól, hogy a bálványoknak áldozták – semmi változás nem történik a szerkezetében, és ha tiszta állat húsa, akkor fogyasztható. Pusztán az elfogyasztásával senki nem vesz részt bálványtisztelésben. Az ilyen keresztény átlátta a kérdést, gondolkodása és lelkiismerete tiszta volt, és nem azt mondta, hogy ezt a húst bálványistennek áldozták, hanem azt mondta, hogy tegyük különbséget: részt veszek-e bálvány-istentiszteleten, vagy nem. Azt a benyomást keltem-e valakiben, hogy vendégségben vagyok, és elfogadom a bálvány-istentiszteletet, vagy nem keltem ezt a benyomást. És aki ezt végig gondolta, ehhez képest adott választ arra, hogy elfogyaszthatom, vagy nem. Tehát közelebb ment a kérdéshez, és különbséget fogalmazott meg a helyes és helytelen között. Nem csak úgy elutasított valamit. Ezekre az emberekre valószínűleg az volt jellemző, hogy gyorsan átláttak dolgokat, mert következetesen gondolkoztak, és komolyan megfontoltak kérdéseket. Az ilyen embereket az a veszély fenyegeti, hogy türelmetlenek lesznek azokkal szemben, akiknek a gondolkodása lassabban működik, akiket a hagyományok megkötöztek. Ebben az esetben a zsidók gondolták azt, hogy ne együnk, mert bálványimádás. Tehát ha valaki gyorsan átlát dolgokat, nemcsak nagy vonalakban, hanem részletekben is, az a veszély fenyegeti, hogy türelmetlenné válik, semmibe veszi a másikat, átlép fölötte, mert nincs türelme megvárni, küszködni vele, amíg a másik ember gondolkodásában is letisztulnak bizonyos kérdések.

A másik oldalon van az, aki nem evett az ilyen húsból. Látszólag szigorú, önmegtartóztató keresztény életet élt, látszólag sokkal hűségesebb keresztény volt, mint az a testvér, aki elfogyasztotta a bálványáldozati húst. Innen nézve az a veszély fenyegeti, hogy önigazulttá válik, mert igazabbnak tartja magát a másiknál. Elkezd ítékezni, megbotráncolni a másikon, hogy hát ez az ember nem is lehet keresztény, mert így viselkedik.. Ezért az apostol

nem ugyanazt a tanácsot adta a két csoportnak, hanem célirányosan hívja fel a figyelmüket a veszélyre. Az egyiknek azt mondja: vigyázz, mert téged az a veszély fenyeget, hogy átlépsz a másik felett, nem vagy türelmes, hanem semmibe veszed. Ezért nem működsz vele együtt, ezért nem tudja odavinni a közösbe a lelki ajándékait, mert te semmibe veszed őt. A másik oldalt pedig az ítélkezés veszélye fenyegeti. Fenyegethet tehát akár az a veszély bennünket, hogy semmibe vesszük a másikat és türelmetlenül válunk, akár az, hogy megbotránkozunk és ítélkezni kezdünk, mintegy Krisztus ítélőszékébe ülve. Ez az a probléma, amely súlyosabb annál, mint hogy szabad-e elfogyasztani a bálványáldozati húst, vagy sem. Ez a probléma az evangélium gyökerét érinti, mert mind a két magatartás ellentétben áll Krisztus szeretetének üzenetével. A Biblia első helyre teszi a lelkületet, első helyre a gyakorlati viszonyulást, cselekvést, és csak második helyre sorolja a vitatott kérdés tisztázását. Egyszerűen azért, mert ha a lelkület nem megfelelő, a vitatott kérdéseket erővel el lehet dönteni, még az is lehet, hogy biblikus lesz a válasz, de töréshez vezet, és nem épít, nem segít abban, hogy növekedjen a gyülekezet. Ezért nagyon komolyan fel kell tenni a kérdést: mi az, amit érdemes törésig vinni, és mi az, amit nem, ha Krisztusban akarunk maradni.

Pál apostol így érvel azoknak, akik kárhozzátják a másikat, akik megbotránkoznak és ítélkeznek a mások élete felett: „Az Isten befogadta őt.” Itt érdemes kicsit megállni és elgondolkodni az evangélium üzenetéről. Mert ez az üzenet nem azt mondja, hogy az Isten majd akkor fog szeretni, ha te megtérsz, hanem az üzenet azt fogalmazza meg, hogy lásd, az Isten szeret téged, kegyelem szerint bánt veled már akkor, amikor lázadtál. Mit válaszolsz az Isten szeretetére? Ugye különbség van a kétféle evangéliumhirdetés között? Vagy azt hirdetem: vigyázz, mert Isten csak akkor szeret, ha megtérsz – vagy azt, hogy Isten a jóságával megtérésre indított embereket.

Hogyan gondolkodunk a körülöttünk élőkéről? Hogyan gondolkozunk azokról, akik itt vannak velünk a gyülekezeteinkben? Hogyan gondolkozunk azokról, akikkel az utcán találkozunk? Az Ige azt mondja, hogy amíg a kegyelem ideje tart, addig Isten félreteszi az ítélkezést, nem ítélkezik, hanem küzd az ember megmentéséért. Küzd, mert le fog járni a kegyelem ideje, de meg akarja menteni az embert, és nem a bűnei szerint bánik vele. Tényleg az Isten fiai vagyunk-e, amikor a másokra tekintünk? Tudunk-e úgy nézni a körülöttünk élő, nekünk bosszúságot okozó emberekre, hogy az Isten befogadta őket?

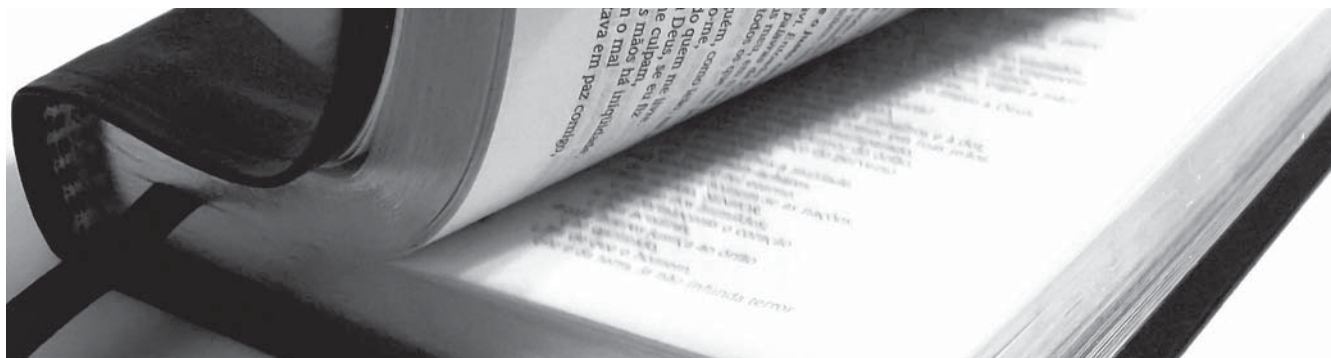
Feltétlenül szükséges, hogy mindenki megismerje Isten szeretetét, hogy válaszolhasson rá, mert örök élete csak akkor van az embernek, ha a belső változás létrejön. De Isten befogadta őt a Krisztusban. Nem a bűnei szerint viszonyul hozzá, hanem a kegyelem szerint küzd érte. Tu-

dunk-e így tekinteni egymásra, tudunk-e bizalmat szavazni Isten munkájának a másik emberben? Pál azt mondja: „Kicsoda vagy, hogy kárhozzatod a más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik. De meg fog állni...” Mindenkinek személyesen kell megállnia Isten ítélőszéke előtt, és mindenki személyesen ad majd számot az életéről. „De meg fog állni, mert az Úr által képes, hogy megálljon.”

Hadd pontosítsam a görög szöveg alapján a megfogalmazást: „De meg fog állni, mert az Úrnak van hatalma őt állóvá tenni.” Számomra azért fontos ez a kis pontosítás, mert arról szól, hogy én bízom az Isten munkájában a másik ember életére nézve. Ne azt nézzem, hogy valakinek milyen a természete, milyenek a cselekedetei, hanem szavazzak bizalmat Istennek. Amikor egy testvéremre nézve reménykedni tudok, akkor az Isten munkájában hiszek. Nem abban, hogy a testvérem meg fog állni, mert az Úr által képes, mert ez önmagában igaz ugyan, de sokkal inkább abban hiszek: Isten úgy munkálkodik érte, hogy végül megtisztul az élete, és meg fog állni. Így Isten munkájának szavazok bizalmat – vagy az Ő munkájának nem szavazok bizalmat, amikor a másik felett ítéletet hirdetek.

Amikor egy embert megítélünk, akkor falat építünk köréje, beskatulyázzuk. A bizalmatlanság közegében kell élnie, mert ez az ember nem megbízható. Olyan légkör alakul ki körülötte, amelyből nem tud kitörni Borzasztóan nehéz másként viselkedni, amikor tudjuk, mit gondolnak rólunk. Amikor tudjuk, hogyan viszonyulnak hozzánk, és ennek nyomán az ember maga is kezdi elhinni, hogy olyan. Így nagyon nehéz a változás. Ilyen közegből kitörni, ilyen körülmények között mégis megváltozni, komoly hitbeli magaslatot jelent.

De amikor ítélkezünk, nemcsak ennyit teszünk, hogy a változáshoz a lehető legkedvezőtlenebb körülményeket teremtyük meg. Eközben ugyanis Isten munkájával szemben vagyunk bizalmatlanok. Isten munkáját hagyjuk figyelmen kívül a másik ember életében. Ehelyett inkább úgy kellene gondolkodnunk, hogy ha Isten engem megkeresett, ha szembesíteni tudott bűneimmel, ha le tudott hozzám hajolni, hogy átformáljon, akkor ez az Isten a másik ember életében is tud munkálkodik. Igen, látom a problémákat az életében, de bizalmat szavazok Istennek, aki tervet készített számára. Bizalmat szavazok Istennek, hogy munkálkodik azért az emberért, s az áldozat, amit hozott, nem hiábavaló. És Isten nem hagyja abba ezt a munkát, mert Ő szereti, és nálam jobban szereti. Ha elmondhatom, hogy szeretek valakit, akkor hozzátehetem gondolatban, hogy az én szeretetem semmi az Isten szeretetéhez képest. Nincsen mélyebb, ragaszkodóbb, kitartóbb szeretetem annál, mint amellyel Istenben szereti a másik embert. Amikor ítélkezek valaki fölött, akkor ezt a szeretetet kérdőjelezem meg. Isten munkáját kérdő-

jelezem meg, hatalmát és szeretetét. Pál tehát erre hívja fel a figyelmet: gondold végig, hogy Isten befogadta őt, és gondold végig, hogy Isten munkálkodik érte, s az isteni munka eredményeként fog megállni. Mint ahogy te is az isteni munka eredményeként állhatsz meg, nem a saját jószágodnak, igyekezetednek, nem a saját hitednek köszönheted, ha győztes leszel, hanem a kegyelemnek, amiért Isten érted is munkálkodik.

A következő felhívás pedig mind a két csoportnak szól: „*Ki-ki a maga értelme felől legyen meggyőződve.*” Tegyük a végére egy felkiáltójelet. Ez nem egy kijelentő mondat a görög szövegben. Nem, arról van szó, hogy ki-ki gondoljon azt, amit akar. Hanem arra kér bennünket, hogy az egymással vetekedés és vitatkozás, a rossz lelkület helyett harcoljunk meg azt, hogy ne vegyük semmibe a másikat, harcoljunk meg azt, hogy ne ítélkezzünk a másik felett, inkább szavazzunk bizalmat Isten munkájának. Viszont magunkban járjunk végére a kérdésnek. Legyen meggyőződésünk! Ki-ki a maga értelme felől legyen meggyőződve! És azzal folytatja az apostol: „*Aki ügyel a napra, az Úrért ügyel, és aki nem ügyel, az Úrért nem ügyel.*” Fel kell tennünk magunknak egy kérdést, miközben kialakítjuk a meggyőződésünket: Azért vagyok erről meggyőződve, mert az Isten iránti ragaszkodó szeretetből ez következik, vagy azért, mert így kényelmesebb?

Az egyik esetben fel kell tenni a kérdést, hogy ha elfogyasztom a bálványáldozati húst, biztos, hogy nem azért akarom elfogyasztani, mert a testemet szeretném dédelgetni? Biztosan nem az az indítékom, hogy valójában nem akarok önmagammal küzdeni, szembefordulni? Azért akarok nagyobb szabadságot, hogy szabados életet élhessek? Az Úrért eszem, vagy önmagam miatt eszem? A saját kívánságomnak akarok-e élni, és a kereszténység csak takaró ehhez? Ezt a kérdést muszáj feltennem magamnak. Az előző fejezet végén Pál apostol azt mondja, hogy „*öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok (dédelgessétek) a kívánságokra.*” Meg kell fontolni, hogy nincs-e valamilyen önző indíték a szívemben.

De az ítélkezést gyakorló embernek is fel kell tennie a kérdést: Vajon nem arról van-e szó, hogy szeretnék olyasmit tenni, ami megnyugtatja a lelkiismeretemet? Talán nem akarom megharcolni, hogy egyedül Krisztus kegyel-

métől függjön az életem? Inkább szeretnék támaszkodni valamire, hogy ne kelljen küzdenem azzal, hogy hit által győzhetek, és hit által üdvözülhetek? Ha megvizsgáljuk az életünket, rájövünk: vannak olyan cselekedetek, amelyek azért végzünk, hogy a lelkiismeretünket megnyugtassuk – nem úgy, hogy Krisztus tiszta lelkiismeretet ad, nem a Krisztus vére által, hanem cselekedetek által.

Mind a két csoportnak önvizsgálatot kell tartania, fel kell tennie a kérdést, hogy milyen indíték van az álláspontja mögött. Nincs-e szó olyan indítékról, amely miatt hittelenné, tarthatatlanná válik a meggyőződés. Ami által a saját önző életemet akarom folytatni, vagy a kereszténység leple alatt érdemek által akarok üdvözülni. Nem könnyű ezt leleplezni saját magunkban. Nem könnyű felfedni, hogy valamit csupán a lelkiismeretem megnyugtatójaért teszek – ahelyett, hogy bűnbánóan Krisztusra bíznom rá a bűnbocsánat kérdését.

Az ige azt ígéri, hogy Krisztus vére megtisztítja lelkiismeretünket a holt cselekedetektől. Megtisztít bennünket azoktól a tettektől, amelyek által jobb pozíciót akarunk elérni Istennél. Elvezet bennünket oda, hogy csak Krisztusban reménykedjünk, amikor az ítéletről gondolkodunk. Ne legyen ott mellette érvként, hogy hány évig éltem hívőként, hány ember tért meg a szolgálatom nyomán. Nem lesz ott érvként az sem, hogy mekkora anyagi áldozatot hoztam Isten ügyéért, és lehetne tovább sorolni a hasonló, látványosabb vagy kevésbé látványos magatartásformákat.

A keresztény lelkületről ezt mondja ki az apostol: „*Aki ügyel a napra, az Úrért ügyel, aki nem ügyel a napra, az Úrért nem ügyel, aki eszik, az Úrért eszik, mert hálákat ad Istennek, mert aki nem eszik, az Úrért nem eszik és hálákat ad Istennek. Mert közülünk senki sem él önmagának, és közülünk senki sem hal önmagának, mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk. Mert azért halt meg és támadt fel és elevenedett fel Krisztus, hogy mind holtakon, mind élőkön uralkodjék. Te pedig miért kárhoztatod az atyádfiát, avagy miért veted meg a te atyádfiát? Hiszen mindnyájan odaállunk a Krisztus ítélőszéke elé.*” (Rm 14,6–10) A döntő kérdés tehát ez: Krisztus áldozata, szembeállításunk a bűneinkkel és találkozásunk Isten szeretete-

tével el tudott-e vezetni bennünket oda, hogy az Úrért éljünk? Az apostol tanácsot is ad arra, hogyan viszonyuljunk egymáshoz. Eddig megtudtuk, mi az, ami biztosan nem jó. Biztosan nem jó, nem segít a megoldáshoz, ha megvetjük egymást, ha semmibe vesszük a másikat, ha ítélkezünk mások fölött, és nem szavazunk bizalmat Isten munkájának a másik ember életében. A megoldáshoz az vezet, ha eljutunk oda, hogy nem magunkért élünk, hanem Krisztusért, és ennek az indítéka tiszta. Utána azt mondja, *„azért egymást többé ne kárhoztassuk, hanem inkább azt tartsátok, hogy a ti atyátokfiának ne szerezzetek megütközést vagy megbotránkozást”* (Rm 14,13).

Nagyon érdekes a görög szöveg, szójáték van benne. Nem derül ki a magyar szövegből, ezért hadd fordítsam le: *„Annakokáért egymást többé ne ítéljük el, ne ítéljük meg, hanem azt ítéljétek meg, hogy a ti atyátokfiának ne szerezzetek botránkozást.”* A kárhoztató ítélkezés és megvetés helyett használjuk az ítélőképességünket arra, hogy az adott élethelyzetet megítéljük abból a szempontból, hogy mi az, ami építő, és mi az, ami kifejezetten kárt okoz. Ami kárt okoz, azt ne tegyük, ami nem segít előrejutni, azt se tegyük, mert nem segít a másinak. Ebből következik az is, hogy ha a te atyádfia az étel miatt megszomorodik, akkor te nem szeretet szerint cselekszel. Ne veszítsd el a te ételédért azt, akiért Krisztus meghalt. Megszomorodik, megbotránkozik, és a keserű ember abban a veszélyben van, hogy a kegyelem Istenétől szakad el. Sátán elzárja a látóhatárt az elcsüggedt, megkeseredett ember előtt: nem látja a szerető, mindenható Istent, aki képes segíteni. Ha olyasmit teszünk, amivel elkésérítjük a másikat, akkor elfordítjuk a tekintetét Krisztusról, vagyis segítünk Sátánnak. Komolyan meg kell kérdeznünk magunktól: biztosan meg kell szomorítanom a testvéremet? Biztosan törésig, lelki küzdelmet kiváltó törésig kell vinnem az adott kérdést? Nem fenyegeti az a veszély a testvéremet, hogy ez elszakítja őt Krisztustól, és az adott kérdés miatt elveszítem azt, akiért Krisztus odaadta a saját életét. Ha belegondolunk, micsoda ellentét van egy húsdarab elfogyasztása és Krisztus áldozatának a hiábavalóvá tétele között: nem lehet egy lapon említeni a kettőt. De vajon látjuk-e ezt, amikor küzdünk a jogainkért? Felfogjuk-e, amikor a szabadságunkért vagy a precíz engedelmisségért küzdünk, azért, amit mi jónak látunk?

„Ne káromoltassék azért a ti javatok. Ne veszítsd el azt, akiért Krisztus meghalt, mert az Isten országa nem evés, nem ivás...” (Rm 14,16–17) Itt nemcsak arról van szó, hogy egymás között milyen viszony jön létre, hanem arról, hogy a világ árgus szemekkel figyeli a magukat keresztényeknek valló embereket. Jézus ezzel kapcsolatban azt mondja: az győzi meg a világot arról, hogy Isten engem megváltóként elküldött, ha ti szeretitek egymást. Amikor látják, hogy a szentek között nincs egység és szeretet,

hanem csak ítélkezés és semmibe vétel – időnként még olyan dolgok is, amilyenek a világban sem igen fordulnak elő –, akkor káromoltatik az evangélium, amelyet képviselnünk kellene. Gondoljuk meg ennek a súlyát is! Krisztus áldozatát utasítják el emberek azért, mert mi nem vagyunk képesek, hajlandók egymást elfogadni. S mi ennek a Krisztusnak az ítélőszéke előtt meg fogunk állni? Megkérdelhetné bármelyiküktől: ha a te ismerted a szeretetemet, akkor miért nem segítettél másoknak a megismerésében? *„Ne káromoltassék a ti javatok, mert Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szentlélek által való öröm. Aki ezekben szolgál a Krisztusnak, kedves Istennek, és az emberek előtt kipróbált (megbízható). Azért tehát törekedjünk a békességre, és amik a mi épülésünkre valóak.”* (Rm 14,16–19)

Nagyon rossz annak az embernek, aki botránkozással nem eszi a húst. *„Jó nem enni húst és nem inni bort, sem semmit nem tenni, amiben a te atyádfia megütközik vagy megbotránkozik, vagy erőtelen.”* (Rm 14,21)

A saját lelkiismeretünket nem fogja érdekelni, hogy igaz vagy hamis az a gondolat, amelynek kapcsán jeltett és nem hallgattam rá. A lelkiismeretünkre hallgatást rossz működés esetén is tönkre lehet tenni. Nem biztos, hogy kifejezetten bűn az, amit a lelkiismeret jelez. Vannak rosszul működő lelkiismeretek is. De ha egy ember nem hallgat rá, az biztos, hogy rossz lenne számára. Ezért jobb lenne neki, ha nem élne olyan görcsösen, de az sem jó, ha figyelmen kívül hagyja a lelkiismeretét. Ha az ember elnyerte Krisztusban a szabadságot – mert tudja, hogy Isten ítéletétől függ, nem pedig a környezetétől vagy a ceremóniáktól –, szabaddá vált Krisztusban az engedelmisségre, és az ilyen embernek kifejezetten jót tesz, ha saját szabadságát a szeretet érdekében korlátozza. Így építheti a másikat, miközben a saját szabadságát gyakorolja. Kára nem származik ebből, mert nem kerül más helyzetbe Isten előtt, nem változik a viszonya Istennel. Míg aki büntudattal él, annak a hite kerül veszélybe, ahogyan Pál apostol fogalmaz: *„Megtartva a hitet és a jó lelkiismeretet, amelyet némelyek elvetvén a hit dolgában hajótörést szenvedtek.”* (1Tim 1,19)

Ha nem tudunk jó lelkiismeretet találni Krisztusban, akkor a hitünk hajótörést szenved. Nem lehet másként élni a hitéletet. Tehát ha nem hallgatok a lelkiismeretemre – és a lelkiismeretem nem megy át egy olyan folyamaton, hogy ha megértek valamit, az igazságként fogadom el –, hanem csak engedek a külső nyomásnak, akkor rossz nekem, mert elnyomtam, és azt a mechanizmust romboltam le az életemben, amelyen keresztül Isten tud munkálkodni.

Összességében azt mondhatjuk ki, hogy ami hitből nincsen, az bűn. Ami nem az Istennel való kapcsolatból következik az életünkben, az bűnné válik, bűnt eredményez,

bűnt szül. Ezzel a lelkületről, gondolkodásmódról, szemléletről tanít az apostol. Lépünk tovább és nézzük meg, milyen fontos ez a szemléletmód, illetve hogyan nyilatkozott meg Ellen White próféta szolgálataiban keresztül is. Négy példát szeretnék felidézni az adventtörténelemből:

1. *A disznóhúsevés.* Volt egy olyan időszak, amikor még nem tisztázódott az a kérdés, hogy a tiszta és tisztátalan állatok megkülönböztetése ma is időszerű és szükséges. Néhányan viszont felismerték ezt az Igéből, de erőszakkal, erőltetve képviselték a gyülekezetben. Nagyon érdekes, hogy mit írt erről Ellen White: „Kárt okoztok ezzel. Amikor eljön ennek az ideje, Isten úgy teszi ezt megbeszélés tárgyává a hívő nép körében, hogy az emberek fel fogják ismerni a fontosságát, és készek lesznek a változtatásra.” Igen, az igazságról van szó, de nem erőltetjük, mert nagyobb lelki kárt okoz az erőltetés, mint amennyi haszna van annak, ha elmondhatjuk, hogy ebben a kérdésben összhangba került valaki az Igével.

2. *Az öltözködés.* Fontos kérdés, erkölcsi és egészségügyi szempontból sem elhanyagolható. Vannak bizonyosságtételek, amelyek erről szólnak: a közösségben nem voltak hajlandók alkalmazkodni az ezzel kapcsolatos igaz elvekhez, és ez főleg a hölgyeket érintette. 1888 tájékaról olvastam a következőt: „Ne feszegesd ezt a kérdést, nem időszerű” – írja Ellen White. Isten nem ezt küldi időszerű üzenetként népének, miután elutasították, mert sokkal fontosabb a hit általi megigazulás kérdésével foglalkozni ebben az időben. Miért? Mert ha valaki formailag engedelmessé válik is, de a szíve, az indíték nem kerül a helyére, akkor el fog veszni. Megvan a maga helye ennek a kérdésnek, fontos, de a sorrend is fontos. „Kérlek benneteket az Isten irgalmasságára...” Aki Isten irgalmasságát befogadta a szívébe, az készséges lesz az üzenetet is elfogadni. Aki pedig nem fogadta be, annak fontosabb, hogy Isten irgalmasságát befogadja, mint hogy külsőleg engedelmessé válik.

3. *Az 1888-as üzenet.* Létkérdés – amikor testvéreink elkezdtek képviselni, akkor azt láthatjuk, hogy Isten Ellen White-on keresztül nem szól hozzá a kérdés lényegi részéhez. Ellen White levelet írt azoknak, akiknek a lelkületét helyre kellett tenni. Akármelyik oldalon álltak a kérdést illetően, először a lelkület milyenségének fontosságára figyelmeztette őket Isten, és 1888 akkor jöhetett el számukra, amikor Jones és Waggoner olyan lelkülettel tudták képviselni, amely megegyezett Krisztus lelkületével, s így Isten odaállhatott melléjük.

4. *A szavazás.* Ha emlékezetem nem csal, a Szemelvények II. kötetében található ez a bizonyosság. Arról szól, hogy a testvérek jó lelkiismerettel tudtak beszélgetni, s úgy zárták le a megbeszélést, hogy nem tudták, mit kell tenni. Képesek voltak megvitatni a kérdést úgy, hogy közben testvérek maradtak, és döntés nélkül zárták le a ta-

nácskozást: nem mondták ki, hogy aki ezt teszi, az hívő, aki nem teszi, az nem az. Mikor van szükség arra, hogy határozottan fogalmazzuk meg, mi helyes, és mi nem az? „Tizennégy esztendő múlva ismét felmentem Jeruzsálembe Barnabással együtt, elvivén Títust is. Fölmentem pedig kijelentés következtében, és eléjük adtam az evangéliumot, amit hirdetek a pogányok között. De külön a tekintélyeseknek, hogy hiába ne fussak, vagy ne futottam légyen. De még a velem levő Titusz sem kényszerítettett a körülmetélkedésre, noha görög volt. Tudniüllik a belopódzkodott hamis atyafiakért, akik alattomos módon közénk jöttek, hogy kikémleljék a mi szabadságunkkal, mellyel bírunk a Krisztus Jézusban, hogy minket szolgálókká tegyenek, kiknek pillanatra sem adtuk meg magunkat, hogy az evangélium igazsága megmaradjon számotokra.” (Gal 2,1–5) Amikor Krisztus evangéliuma, a hit általi megigazulás gyakorlata kerül veszélybe, akkor van helye a határozottságnak. Amikor azt a szabadságot akarja elvenni Sátán, azt a felszabadult örömet, az Istennel való meghitt, gyengéd, bensőséges kapcsolatot, amelyet Krisztus áldozatának köszönhetünk, és helyébe hagyományt, cselekedetet vagy szabadosságot akar állítani, akkor helye van a határozott megszólalásnak.

„Milyen nagy különbség van az apostol írásmódjában. Figyeljük meg a korinthusi gyülekezethez írt levél hangját és hasonlítsuk össze a galáciaiakkal szembeni magatartásával. A korinthusiakat finoman és gyöngéden fedte meg, míg a galáciaiakat kíméletlenül megdorgálta. A korinthusiak a kísértésnek estek áldozatul. Tanítóik, míg az igazság köpenye alatt ravasz tévtanokat hirdettek, megzavarták és tévútra vítették őket. Türelemre és elnézésre szorultak tehát, amíg a hamisakat a valódiaktól megkülönböztetik. Kemény ítélet vagy meggondolatlan szavak teljesen aláásták volna Pál befolyását azoknál, akiken annyira szeretett volna segíteni. A galáciai gyülekezetekben azonban nyílt, leplezetlen tévtan lépett az evangélium helyébe. Krisztust, a hit egyetlen fundamentumát megtagadták a már elavult zsidó ceremóniák kedvéért. Az apostol tisztában volt azzal, hogy a galáciai hívők csak úgy menthetők meg az őket fenyegető gonosz befolyástól, ha a leghatározottabban intézkedik, és a legélesebben megítéli őket. Krisztus minden lelkipásztorának meg kell tanulnia azt a fontos leckét, hogy alkalmazkodjék azok állapotához, akiket segíteni akar. Gyengédség, türelem, határozottság és kitartás mind-mind szükségesek, azonban kellő belátással alkalmazandók. Különböző felfogású emberekkel változó körülmények között bölcsen bánni – olyan feladat, amely Isten Lelke által megvilágított, megszentelt értelmet és ítélőképességet igényel.” (Ellen G. White: Az apostolok története, Hitehagyás Galáciában c. fej.)

Szívből kívánom, hogy segítsen Isten mindezeket végiggondolnunk, és minden gyülekezeti kérdés kapcsán gyakorlattá formálnunk. Ámen.

Hites Gábor

„Igyekeztek bemenni a szoros kapun: mert sokan... igyekezek bemenni, és nem mehetnek.” Luk. 13,24

„Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem a jövődöt keressük. Annakokáért Ő általa vigyünk dicséretnek áldozatát mindenkor Isten elé.” Zsid. 13,14-15

„Ha pedig küzd is valaki, nem koronáztatik meg, ha nem szabályszerűen küzd.” 2Tim 2,5

„Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel Te benned bízik.” Ésa. 26,3

„Mihelyt átadod néki az akaratodat, Ő fogja benned munkálni az akarást és a cselekvést is.” Ellen G. White

Te mit viszel (majd) magaddal?

Nincs időm azokra, amiket igazán fontosnak tartok. Miért? Például, mert a tárgyak, amiket felhalmoztam, uralkodnak rajtam, azok osztják be az időmet. Sőt, a nem tárgyi értékek is! Így nem fog menni! Ezeket a terheket nem az Isten rakta rám, ezek nem „próbák”, ezek csupán az én ostobaságom, bünyöm. Neked is vannak összegyűjtött tárgyaid, „értékeid”?

Tele van a házunk, nem fér be a hit!

Még nem tudom kiszórni az egészet. De kezdetnek íme, a fölőseleg. Akinek szükség, az vigye!

Induljon egy rovat azoknak, akik szabályosan akarnak haladni, végig a szoros kapuig, és azoknak, akiknek a szükségén enyhíthetünk.

Ha úgy érzed, ezeket meg tudnád venni, miért ne adnád azt a pénzt inkább Isten művére?

Ha úgy tapasztalod, ezeket nem igénylik a testvérek, miért ne értékesítenéd azokat az Úrért?

Valaki nemrégiben azt mondta: „Örömmel adni a fölőselegből: kötelesség. Örömmel adni a szükségből: Isten segítségének a megtapasztalása.

Úgy hiszem, Jézus hamarabb megérkezik, mint az unokáim, ezért elvihetők Gyöngyösről: mély, esernyős babakocsi; csecsemőmérleg; gyerekülés; 3 db fából készült kisasztalos etetőszék; 62-128 méretű fiú és lány ruha; gyermekcipők; könyvek; játékok; L-XL női ruhák; hálós járóka; 2 db kiságy; mesepohár és kancsó; konyhafelszerelés; Samsonite diplomata táska; mankó; műanyag kannák; régi hífi; hőmérős ciklusfigyelő; hűtőláda.

Szeretnénk: 152-es méretű lány ruhákat; 164-es méretű fiú ruhákat; MP3-as magnót.
Telefon: 37/303-476, 20/240-2777

S. Tímea